

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Io. Freinsheimii Commentarii in libros svperstites Q. Cvrtii Rvfi

**Freinsheim, Johann
Curtius Rufus, Quintus**

[Argentorati], [circa 1639 oder später?]

Lib. 10

urn:nbn:de:bsz:31-103771

describit Athenæus 5, 7. de Bacchi triumpho vide & Pontan. progymnasim. 4, 29. Porro locum Curtii, sublatis duabus nothis vocibus, statim imitari, sic constituo: *emulatus non gloriam solum &c. sed etiam famam (sive &c. lusus) animo s. h. f. elato, vicor p. 9. i. e. floribus coronisque sterni iubet. ut verbum iubet referatur ad participium emulatus.*

BACCHANTIUM LUSUS) Polyænus 1, 1, 1. haud absurde, omnia Bacchi orgia stratagemata fuisse asserit.

9, 10, 25. **FLORIBUS CORONISQUE**) Dictum supr. ad 5, 1, 20. *Ælian. Var. 9, 8. Dionysius iunior in Locrensium urbem veniens &c. maximas civitatis domus occupavit, easque rosas, serpyllis, aliisque id genus floribus stravit. & cap. 9. Demetrio singulis anni partibus flores recentes substernebantur, ut in ipsis vestigia poneret.*

ALIA CANDIDIS VELIS) Quid si legas; *ornari candidis velis, aliaque veste preciosa. Vestis nomen late patens, etiam vela ista candida, quæ intellige ex Indica byllo confecta, comprehendit.*

9, 10, 26. **CORONISQUE**) Præsertim ex hedera. Plin. 16, 34, 1. ex Theophrasto scribit *Alexandrum ob varietatem (hederae in illis partibus) in coronato exercitu, victorem ex India rediisse, exemplo Liberi patris.*

TIBICINUM CANTVS) Ne dubita pro tubicinum sic scribere. Hoc enim ad luxum comparatum erat instrumentum; illud à bellicis rebus haud alienum. *Polyænus apud Athenæum 12, 9. scribit tibicinas semper & tibicinas secutos eum in exercitu, ἀλητέϊδες ἔργι ἀλητέϊς.* Etiam in hoc triumpho apud Artian. 6, 5, 7. legitur *ὀλιῶν*. Plutarch. cap. 116. *Circumsonabant omnia loca fistulis, tibis &c.*

9, 10, 27. **PARTI PRÆDÆ**) An parata? quomodo & editi quidam sic sup. 4, 14, 11. Tacit. H. 1, 6, 4. *parata audenti materia.* quia tamen illud eundem prope sensum reddit, loco mouere non sustinuumus; præsertim cum & auctoritate nitatur maximi poëta Virgil. Eclog. 3, 68.

Partia mea Veneri sunt munera - - -
maximique Historici Sallust. Iugurth. 10, 4. utroque verbo sine discrimine utitur: *neque auro parare queas, officio & fide parimur.*

SEPTEM DIERYM) Totidem & alii, ut Diodor. 17, 106.

9, 10, 28. **QUÆ REBUS FAMAM**) Deprompta ex Sallustii Capitil. 8, 1. indicante Popma.

9, 10, 30. **NEC LUXURIAE CRVDELITAS**) Multis hoc relationibus auctorum ostendi possit: & Gruterus ad Suetonii Calig. cap. 11. iam id demonstrasse ait pluribus exemplis, ad librum 6. Annal. Taciti, capitis quinti extremo. *Quæ annotationes forte cum aliis doctissimi diligentissimique Viri ineditis, vel perierunt militari licentia; vel sub alienis dominis expectant, quid porro fati se maneat. Victimam huius libri voce pro obstat credo fuisse obstabat. Tacit. 15, 35, 1. Eius munus frequentanti Neroni, ne inter voluptates quidem à sceleribus cessabatur. Isdem quippe illis diebus Torquatus Silanus mori adigitur &c.* Crudelior adhuc Dracula Moldauius, qui plurimis Turcis palis transfixis, eodem loco conuiuium cum amicis inuit, inter gemitus morientium hilariter epulatus. Munster. Cosmograph. Lib. IV.

10, 1, 5. **CLEANDRI FVROR**) Vt eodem nomine, ita haud multum dispari fortuna vitæque exitu fuit Cleander Commodi libertus. De quo Lamprid. cap. 7. & Marcellin. 26, 15.

SERVO SVO PELLICEM) Quum maiorem indignioremque iniuriam ne excogitare quidem posset. Graphice describit Iustin. 16, 5, 2. in Clearchi Heraclien-
sis tyrannide: *Ne quid mali afflictis honestissimis domibus deesset, uxores eorum filiasque*

nubere seruis suis, proposita recusantibus morte, compellit &c. additque multas huic dedecori mortem antetulisse.

10, 1, 6. *PRODESSE REIS*) Quomodo Catum liberauit superioris sententia Tiberius apud Tacit. 4, 31, 7. similis operæ sibi præstitæ memor.

LÆTI RECIDISSE IRAM) Vide Tacit. 6, 3, 5. 6, 4, 1. & 6, 19, 3. quo latius acceptum sua exempla in consultores recidisse.

10, 1, 7. *MAXIMUM CRIMEN*) Mercurus ad illa Tacit. 2, 50, 2. Casarique connexa ad sterio teneretur, ostendit familiare principibus esse, ut omnia peperam facta ad crimen maiestatis trahant. Quamquam hoc loco verissima fuerit vox Alexandri. consentiunt enim scriptores, famam mortis eius, ex periculo apud Mallos Oxydracas spiritus fecisse præfectis eius, ut potestate sua, tanquam rationem non redditori, pro sibi abuterentur.

10, 1, 8. *HOS QUIDEM FINXIT*) Et, quod apud Curtium deest, Arriano 6, 5, 13. teste occidit. Fallitur enim editor Curtii Allobrox, qui ad oram annotavit: *Dat veniam scelerum auctoribus humana censura; sed rexat & opprimis scelerum ministros.* Non dedit veniam Cleandro, Sitalci, Agathonis, Eraconi Alexander, sed omnes interfecit, Raderus. Firmant id reliqui scriptores, licet occisos non nominent. Justin. 12, 10, 8. *Multa deuictæ gentes præfectos suos accusauerunt; quos sine respectu amicitia, Alexander in conspectu legatorum necari iussit.* Diodor. 17, 106. *Cum multos Satraparum & ducum per vim & iniuria potestate abusus cognouisset, meritis illis panas irrogauit.* Plutarch. cap. 118. *Sumpsit de ducibus qui deliquerant supplicium.*

10, 1, 10. *NEARCHVS ET ONES*) Plin. 6, 23, 16. *Festos dies ibi (apud Susa) agentem Alexandrum inuenerunt septimo mense, postquam digressus ab insularibus Patalis, tertio navigationis. Qui Diodor. 17, 106. cetera concors, urbem maritimam nomine Salmsenens vocat. Reliqui, & præsertim Arrian. in Indici, quem prolixè hæc omnia exponentem per te leges, ut solet fieri, varie dissentiunt. Qui tamen conciliari non nihil possunt ex eo, quod bis ad Alex. peruenit Nearchus: semel in Gedrosis, iterum Susis.*

10, 1, 11. *INSULAM*) De hac Plin. 6, 23, 3. *Extra ostium Indis Chryse & Argyre fertiles metallis ut credo, nam quod aliqui tradidere aureum argenteumque insulatum esse, haud facile crediderim. Periegetes versu 589. plura. Mela 3, 7. Ad Tamum insula est Chryse, ad Gangem Argyre, altera auri soli (ita veteres tradiderunt) altera argenteæ. Raderus. De variis locis ubi aurum reperitur, agit Georg. Agricola de metallis lib. 2. à cuius principio locum hunc Curtii citans accepit de ostio Euphratis. in quo eum falli, satis apparet ex notatis.*

INOPEM EQVORVM) Testatur hæc Maffei in IV. hist. Indic. *In stabulo regio (Goæ primum ab Lusitanis occupatæ) reperiuntur miliares equi permulti, quos à Perside aduectos (nam India eiusmodi armentis caret) Malabarici, & Canarini, & Narsingæ reges immenso parant precio.* Raderus. Quod negat Indiam equos habere, non solum aliis auctoribus contradicit, sed & nostro 8, 14, 2. 9, 2, 3. & passim.

10, 1, 12. *PLENUM BELLVARVM MARE*) De his Strabo lib. 15. Diodor. 17, 106. Plin. 6, 23, 13. paucis: *Circa has (insulas) hydræ marini vicinum tubiorum adnatantes, seruire classim.* Solinus cap. 55. *Indica maria balenas habent ultra spacia quatuor iugerum &c.* Considerandus hic Arrian. Indic. cap. 5. De bellis hisce & harum iconibus Rondeletius, & alii. Plurima Gesnerus lib. 4. lit. B. & C. in Balanis & Cetis. Raderus. Etiam apud Senec. Suafor. 1. exaggeratur facta belluarum magnitudo.

TRVCI CANTV DETERRITAS) Sebifius malit tuba cantus, & quodam-

quodammodo iuuant Arrian. Indic. 5, 18. quantum capita ferre poterant, acclamasse; tubisque clausisse. & Strabo lib. 15. tubis belluas exterruit. Verum tamen nihil incommodi habet vulgata lectio; sed eo melior est quod non tubam tantum, sed alium quoque clamorem non excludit; quo præter tubam vsos Macedonas, ex scriptoribus constat. Quamquam ne clamori quidem cesserint, sed fragori nauium obuiam venientium. Plin. 9, 3, 2. Sed in mari bellus circa solstitia maxime vitentur. Tunc illi ruunt turbines, tunc imbres, tunc deserta montium iugis procellæ ab imo vertunt maria, pulsataque ex profundo belluas cum fluctibus voluunt (hoc est quod astu secundo eas ferri dixit Curtius) & alias tanta thynnorum multitudinis, et Magni Alexandri classis haud alio modo, quam hostium acie obuia contrarium agmen aduersa fronte direxerit: aliter sparsis non erat euadere: non voce, non sonitu, non ictu, sed fragore terrentur, nec nisi ruina turbantur. thynnus tribuit Plinius, si tamen vitio caret locus; quod alii rectius physteribus.

DE TERRITIS SEQUI CLASSEM) Hoc sine Græcis vix intelligas. Quorum Strabo, tubis belluas exterruit. Illæ undas subeuntes, nauale certamen a puppi mirabantur: verum subitus cessauere. Arrian. Ind. 5, 18. ecce exterrita in profundum sese abdidisse: neque multo post ad puppes emeruisse.

10, 1, 14. **ERYTHRÆ MONUMENTVM**) De loci istius nomine non parum asserpat inter auctores. Oaractam vocat Arrian. Indic. 6, 18. Ogyris dicitur Plinio 6, 28. Mela 3, 8. Stephano, & Dionysio το μεγαλην, versus 607. Erastostheni apud Strabon. lib. 16. Tyriana; Nearchus apud eundem Doracta: denique Ptolemao (ουροβηθη) Vorochtha vel Borochtha: unde fortasse mendosum illud Doracta. Nec de certo compertioque loci posui quicquam habent, quod plane liqueat. Nam Ogyrin siue Tyriam atque paulo longius intra sinum Persicum collocari: atque eam inde duobus stadiorum millibus in altum mare, Oceanum scilicet, austrum versus submovent, Καρυγιά & ἑξ ἑδρῆ ἀργος, ut canit Dionysius, extra Carmanæ promontorium: quo, tanquam obice altero, sinus Persicus clauditur. Fullerus Miscell. Sacror. 4, 20.

10, 1, 15. **ADICIEBANT**) Incolæ [immo ipsi, Nearchus & Onesicritus] adiciebant, seu referebant inter alia de hac Insula, in quam lixæ & mercatores traiecerunt, exacte Arrianus Indic. 5, 20. & Ngalam appellatam, Solique sacram fuisse docet, sed fabulosa esse quæ de illa narrentur. Raderus. Quod eo loco de Nereide quadam addit Arrianus, fidem facit, eandem insulam hic intelligi, quæ Philostrato 3, 16. Σάλνεσ vocatur: iidemque centum à continente stadiis abesse dicitur.

10, 1, 17. **ANIMO INFINITA COMPLECTENS**) De his Alexandri molitionibus paullo fusius Arrian. lib. 7. initio. Plutarch. cap. 117. paucissimis: Distulit Arabiam & Africam ambire, atque per columnas Herculis in mare mediterraneum decurrere. Raderus. Apud Diodor. 18, 4. hæc aliaque multa ardua atque magnifica in commentariis eius reperta enarrantur. Belle Lucan. 10, 36.

— — Oceano classes inferre parabas
Exteriore mari, non illi flamma, nec undæ,
Nec ster. lit. Lib. ye, nec Syriicus obliuui Ammon,
Istet in occasus, mundi dexera secutus,
Ambissetque polos, Nilumque à fonte bibisset:
Occurrit suprema dies; naturaque solum
Hunc potuit finem vestino ponere regi.

Ita Cæsar apud Plutarch. c. 82. instituebat Parthas bello petere. His subingatis per Hyrcaniam secundam mare Caspium & Caucasum ambire Pontum, atque ita Scythiam inuadere, incursatisque quæ Germaniæ circumiecta sunt, ac Germania ipsa, per Galliam regredi in Italiam, atque hunc committere imperii Romani Oceano uniuersumque circumscripti orbem. Similis Pythi vesania apud Plutarch. cap. 29.

MARITIMA REGIONE) Arabia. Quam nec Persarum, nec Macedonum postea reges, quamvis potentissimi, subigere valuerunt. Diodor. 2, 1. Vide præcipue Arrian. qui vnus plura intelligendo huic libro conferet, quam omnes alii. Eustathius ad Dionys. vers. 995. notat Alexandrum ibi sedem imperii constituere decreuisse. Verum eam non perdomuit, quicquid dicant de thurifera regione, qui apophthegma eius adnotarunt, Leonidæ magnum thuris modum mittentis, vt ea regione subacta. Plutarch. apophth. cap. 36.

CARTHAGINI INFENSVS) Supra 4, 4, 8. Nec ignorabant aut negligebant astutissimi mortalium; sed cum animaduertissent Alexandri ita magnas opes, vt Africæ quoque immineret, vnion ex ciuibus virum acrem, nomine Hamilcarem Rhodinum, iusserunt simulato exilio ire ad regem, omnique studio in amicitiam eius peruenire: qua is positus, consilia eius nota ciuibus suis faciebat. Frontin. 1, 2, 3. Iustin. 21, 6, 1. Confer Augustin. Tom. II. pag. 772. C. 773. D. & Cedrenum pag. 385.

CVR SVM GADIS DIRIGEKE) Quin & eo venisse, etiam in Britanniam & Orcadas, scripsit Cedrenus, reprehensus eo nomine à Camdeno in Britannia cap. de Britannorum moribus.

COLVMNAS HERCVLIS) Mira de his columnis, sed incerta. nam alii pro columnis promontoria ponunt, alii montes, alii statuas Herculis, alii turres, alii columnas æreas octo cubitorum: alii freti claustra, alii Gades, alii etiam quippiam ultra Gades situm. Nonnulli pro columnis habent Calpen, & Abilam, qui est mons ex aduerso Calpæ in Africa, quem Eratosthenes ait situm esse in Metagonis Numidica gente. Strabo lib. 3. de Gadibus & columnis copiosissime disputat, quem lector ipse, si placuerit, videbit. locus enim est prolixior, quam vt huc transferatur. Interim Melam 2, 6. Solin. cap. 26. Philostrat. 11, 97. Nostrum Marianam de rebus Hisp. Periegetem, & ad illum Eustathium, Pindarum in Pythiis, Isthmiis & Nemeis inspice. Nam quæ à Strabone & Eustathio ex Pindaro laudantur, hodie non apparent. Raderus. Nontemere autem de columnis Herculis mentionem injicit, sed designans, quod iam aliquoties dixit Alexandrum cupuisse expeditione ultra terminus Bæchi & Herculis progredi: vt de hoc ipso eius consilio iudicat Plutarchus de fort. Rom. cap. 26.

10, 1, 18. *IBERIAM*) Varias Hispaniæ appellationes vide apud Merulam in Cosmographia.

ITALIÆQVE ORAM) Plutarch. ibidem: Ego vero etiam Alexandri Magni mortem in parte felicitatis Romanæ pono, nisi magnis successibus & rebus clarissime gestis, insuperabili confidentia & elatione animi, qui stelle instar ab ortu Solis in occasum transiliebat: ac iam in Italiam fulgorem armorum iaciebat &c. Liu. autem 9, 17, 10. sentit si in Italiam transmisisset Alexander, Romanos non fuisse superaturum.

10, 1, 19. *THAPSACVM*) Ita legendum vidit ex Strabone lib. 10. & Arriano 2, 3, 7. Glareanus. Nec vllam dubitationem relinquit Plutarch. c. 117. Sed & Sabellicus idem sensit: quamquam ibi forte transpositis literis Thapsacum legatur. *SEPTIREMES OMNES ESSE*) Vltimam vocem expungit Rutgerf. Var. Lect. 3, 4.

CYPRIORVM REGIBVS) Ammian. 14, 27. Tanta autem tanque multiplici fertilitate abundat verum omnium eadem Cyprus, vt nullius externi indigens adminiculi, indigenis viribus, à fundamento ipso carinæ, ad supremas vsque carbasos ædificet onerariam nauem, omnibusque armanentiis instructam mari committat.

10, 1, 20. *PHILIPPVM PRÆFECTVM*) Rcor eundem olim Thessalorum equitatu præfuisse ad Arbela Balacro natum, de quo etiam Diodor. 17, 57. Ra-

Comment. in Curtium. lib. 10. c. 1. n. 22. 24. 26. 27. 30. 31. 32. 35.

57. Raderus. Quæ erroris conuincit Arrian. 5, 2, 2. Philippo Machata F. præfide illius regionis consilius.

10, 1, 22. *PASARGADAS*) Sagara legere Sabellicus, & Cælius L. A. 15, 9. corrupto vti exemplari, vt apparet.

10, 1, 24. *SED ETIAM AMICIS*) Sic apud Ioseph. 16, 2. Agrippa ab Herode vna cum amicis maximis honoratur muneribus.

TALENTVM QVATVOR MILLIA) Vix credibiles opes vnius Satrapæ. mox n. 34. Bagoas rem exaggerans, vt suspicari licet, ait tria millia talentum condita esse cum Cyro. Vultque illa ab Orsine sublata; atque hunc hominem prædiuitem factum. Quod consideranti vtique videbitur falso aucta 4000 talentorum summa. præsertim cum adiciat multa alia dona preciosissima, veroque simile sit, non omnia largitum esse, sed sibi quædam retinuisse. Regias igitur opes possederit: quod vix concedas. & si concedas, vtique non pertendas eo fuisse deuenturum, vt munificentia Alexandrum supergrederetur. At huius mille talenta Taxili dono data, quanta non admiratione modo, sed etiam inuidia profecuti sunt amici? Vide supra 8, 12, 17.

10, 1, 25. *OBSEQVIO CORPORIS*) Quam scelestè deperiret propudium illud hominis ex Dicaercho apud Athenæum 13, 8 & Plutarcho cap. 116. constat. Non omnino dissimilis est vespasia L. Quintii, qui itidem in scortis sui gratiam nobilem barbarum occidit. Auctor Liu. 39, 42, 9. & Plutarch. Catone Mai. cap. 32. Sed quid ibi animaduerto monstri? De Catone censore lego: *Allegi in senatum collegam & amicum L. Valerium Flaccum. Quid? ergo Flaccus censor erat, senator non erat? Ne dubita scribere: Principem senatus legi &c.* & in textu: *πρωτοβουλος μὲν ὄν ἡ κριτικὴ τῆς ἀρχῆς τῆς συνέξεως &c.* fuerat *πρωτοβουλος*, vna literula temere inculcata cas excidit turbas. Correctionis huius quem meliorem dabo prædem vademque ipso Plutarcho? In Æmilio cap. 65. *τῆς ἡ βουλῆς πρωτοβουλος μὲν Μυρξοῦ Αἰμιλίου Λίπιδου, ἡ δὲ πρωτοβουλία καὶ πρῶτος τῶν πρῶτων πρῶτος*, vbi simul explicatam vides eam phrasin.

10, 1, 27. *ADSTRUXIT*) Negat Acidalius verbum *adstruere* reperiri pro subornare, submittere vel si inueniatur, rectius tamen scribi *instruxit*, existimat. Ego etiam libentius ad crimina verbum struendi retulerim, si exemplaria patiantur: *Nam per genes e. l. falsis criminibus struclis (monitos sum d. e. d. q. ipse inuisisset) interim &c.* sed nihil assecuro.

10, 1, 30. *SEPVLCHRVM CYRI*) De Sepulchro Cyri, quidque in eo repertum & lectum sit præter Curtium docent Strabo lib. 15. Arrian. 6, 5, 13. Plutarch. cap. 118. quos citat & confert Briffonius lib. 1. Forte ex hoc facto nata fabula, Kainan magni regis prioris mundi sepulchrum Alexandro M. in India monstratum fuisse: quod ex Iuchasin refert Schickardus in Tarich pag. 25.

10, 1, 31. *AVRO ARGENTOQVE REPLETVM*) Morem fuisse apud varias gentes tumulis inferendi thesauros ostendit Rosinus antiq. Rom. 6, 31.

10, 1, 32. *CORONA AVREA*) Sic etiam Achilles monumentum coronauit, & Hephæstion Patrocli. Ælian. hist. var. 12, 7. Eundem postea honorem ipse consecutus ab Augusto. adi Sueton. in vita 18, 1. & Caracallo apud Herodian. 4, 15.

10, 1, 35. *QVOD IMPVNE HABERE*) *Ὁ πομπὴ κλέψας, ἀλίφα δὲς ἐκφύεσαι.* Lampridius in Alex. Seuero cap. 18. Idem sentus in his Liuianis 1, 17, 9. offerendum vitro rati quod amissuri erant. & 6, 17, 9. restiturosque carcerem minabantur: quum remisso, id quod erepturi erant, ex Sivo Manlius vinculis liberatur. Pulchra res & interdum utilis, quæ seruare non possis, donasse potius videri, quam perdidisse. Hime-

Himerius apud Photium ubi Demosthenem inducit de reuocando Æschine consultan-
tem: *Cum utrumque acerbum sit, & edictum sponte soluere, & hæc sustinere præter volun-
tatem ex mandato: minus malum existimauit sponte soluere, quam iniuste tolerare.*

10, 1, 37. SUPPLICIO INSONTIS) Arrian. 6, 5, 20. non excusat
Orsinis innocentiam. Plutarch. c. 118. à Macedone quodam apertum ait sepulchrum:
Hinc, inquit, cum Cyri conditorium aperit comperisset, interfecit auctorem, quamuis Pel-
læus esset non ex obscurissimis, qui id admiserat, Polymachus nomine. Raderus. Apud
Strab. culpa confertur in prædones ignotos.

REGNASSE FEMINAS) Arniseus de republ. 2, 12, 1. plura domi-
nationum muliebrium exempla adducit. Tunge quæ de Amazonibus notata sunt sup.
ad 6, 5, 24. Addit olim regnasse feminas: at si Arriano 1, 7, 25. credimus, Alexandri tem-
pore vsitatum erat in Asia, iam inde à Semiramide, ut & virorum uxores regnarent.

NOVVM EST REGNARE CASTRATVM) Imo secundum
Plin. 13, 4. nihil noui: *Clavissime omnium palmæ, quas regias appellauerunt ab honore,
quoniam regibus tantum Persidis seruabantur, Babylone nata vno in horto Bagon. ita enim
vocant spadones: qui apud eos etiam regnauerunt.* Intelligit, opinor, cum qui Dario re-
gnum dedit sup. 6, 3, 12.

10, 1, 40. RES SECVNDÆ) Vide Gruteri discurs. in Tacit. cap.
quinto.

10, 1, 41. REGNA REDVXERAT) Vulgati ante Modium regnare
dixerat. Acidalius corrigit regnare didicerat: ut sit acerba irrisio, in contrarium acci-
pienda. Summæ antea moderationis rex, & vere rex, victor tandem rex esse didice-
rat, quasi id vero regium, non ex æquo & iure agere, sed pro sua aut aliorum libidi-
ne grassari. Addit deinde aliam coniecturam regnari didicerat. quasi dicebat hostibus
victis ipsum victum regnatumque fuisse *ut ad scorti arbitrium aliis regna daret, aliis
adimeret vitam.* At hanc correctionem respuit Raderus, illam sinceram & germanam
scripturam arbitratur. Ego potius miror Acidalius, quo fuit acumine, non vidisse
legendum, *hostibus victis regna reddiderat.* Notum de Porō: sed & aliorum exempla
suggeret Arrianus.

10, 1, 43. LITERAS ACCIPIT) Vulgo, *litteras à Cæno accipit.* Ad
quod Raderus, à quo Cæno nonne Cœnum 9, 3, 21. extulimus? Dicam quod sen-
tio. Hæc Curtii verba *his diebus &c.* vsque ad illa *Igitur XXX. navibus Sin-
num &c.* esse loco mota, & ad initium sexti libri quod ibi desideratur reuocanda. Sub
illud enim tempus hæc à Zopyrione gesta Iustinus 12, 1, 4. docet. Itaque pro Cæno, hic
lego Antipatro, & pro India (dum ipse Indiam subigit) Asia recipienda: quæ vox in
aliis codicibus hic desideratur apud Curtium, scribiturque tantum de rebus in Europa
gestis, ut Asia pro India sit reponenda. Hæc certa meo animo coniectura est. Rade-
rus. Mihi præter insignem violentiam, nihil habere videtur certi. Ut enim patiamur
ex Cæno Antipatrum, ex India Asiam, ex decimo libro sextum fieri; vnicum quo
omnia ista quomodocumque niti videntur argumentum, valde lubricum est. Quippe
Iustinus multa alio tempore gesta refert, ac Curtius. verbi gratia, cum primum Persi-
dia patrum traherent; at secundum Curtium 10, 4, 8. diu postea id euenit. Ergo se-
cutus Mss. Editorumque nonnullos importuna duo verba à Cæno eliminaui: quo fa-
cto tota ratio loci huius constare potest.

10, 1, 45. SEVTHES) Hanc aliasque lacunas DEO volente, supplē-
mentum nostrum farciat.

10, 2, 1. *SPERIAM TRANSMITTUNT*) Accipio de mercenariis Harpali. De exilibus quidem Græcis haud accipiendum, vel cæcus videat.

10, 2, 3. *DEUM AGITAT CLAM,*) Rectius sic distinguitur, quam in aliis: *Quod cons. dum agit, clam literæ ei redduntur.* quid enim attinebat clam literas reddi Alexandro, & quidem eiusmodi literas? Sed nec illud placet: qui non possim credere, Alexandrum in ea magnitudine fortunæ atque gloriæ clam fuisse habiturum quem hostem peteret; etiamsi maxime potuisset. si tamen textit, omnibus aliis præfero scripturam B. 1. *Quod consilium clam agitant literæ redduntur.*

A QUODAM VIATORE) *A* Thimbrone, uno ex amicis, Diodor. 17, 108. à servis suis, Pausanias lib. 2. qui quidem addit: *Sunt tamen, qui dicant Pausaniæ Macedonis dolo interisse.* Quomodo autem hic exponemus viatorem? nonne rectius in Mss. auctore: qui forte ad veram scripturam nos ducent: à quibus interceptum Thimbrone quodam auctore, per insidias. Vide Photii Biblioth. pag. 218. f.

10, 2, 4. *EXPLES PRÆTER EOS*) Plutarchus apophth. Lacon. c. 59. addit eximios etiam Thebanos fuisse. vnde Eudamidæ Laconis dictum extat: *Cum Olympiis præconio ius fecisset omnibus exilibus, in suam cuique patriam redeundi, præterquam Thebanis: Infortunatum quidem, inquit, præconium, sed vobis, o Thebani, gloriosum: solos enim vos metuis Alexander.* Raderus. Factum id per Nicanorem quemdam. Demosth. pag. 183. f.

10, 2, 6. *ATHENIENSES*) Ex hac occasione nata est Himerii oratio apud Photium, in qua Demosthenem inducit de reuocando Aischine consultantem: *vulgato rumore Alexandrium exules reuocaturum, in cuius fine ista ὁ λόγος ἔπ' Ἰσθμῶν φήμους ὅς ἔσται ἡμῶν φροσύναις.* interpretor: *rumores ab Isthmū usque huc perlatos, tanquam arma pugnasque præsentem metuent.*

10, 2, 8. *SENIORIBVS MILITVM*) Ostendet hic locus recte me coniecisse sup. 7, 3, 29. pro *seniorum* legend. *seniorum.* Septem enim millibus Macedonum quomodo carere potuisset, ut vni coloniæ tot assignaret? Vides hic post omnia fere bella profligata ex toto exercitu dimitti seniores, & tamen ex Diodoro 17, 109. & 18, 4. constat, eos decem millium numerum non excessisse: aut si Iustin. 12, 12, 7. sequimur, vndecim. Ne dicam, laturos molestissime fuisse, si post tot labores in coloniis barbaricis detinerentur, patriæ cupidissimi.

QVAS COLONIS REPLESSET) Appianus lib. 1. Ciuil Apud Romanos coloniæ tanquam præsidia partis bello prouinciis imponebantur. Britanni apud Tacit. Agric. 16, 1. coloniæ Romanam appellant sedem seruitutis. Vnde opportuno situ tres vrbes Philippum non contumeliosius, quam verius, compedes Græciæ appellasse Liu. 32, 37, 2. refert.

10, 2, 10. *PROFESSIONI AERIS PVDOREM*) Quæ intelligas ex his Senecæ de benef. 2, 7. *Tiberius Caesar rogatus à Nepote M. Allio prætorio, ut ari alieno succurreret: edere illum sibi nomina creditorum iussit. Hoc non est donare, sed creditores conuocare.* Vbi dubites annon legendum sit *Mallio.* nota ea familia ex Fulu. Ursino, Glandorpio, & inscript. Vett. sed verius puto; *rogatus à Nepote Mario, ex Tac. 2, 48, 3.*

DECEM MILLIA TALENT) Iustin. 12, 11, 3. *XX. millia.* Diodor. 17, 109. cum Curtio: *Multosque ære alieno obstrictos esse edoctus, id totum vno die X. millibus talentum paullo minus dissoluit.* Quod Diodorus paullo minus addit, hoc Plutarch. cap. 120. & Curtius expresse, è decem millibus talentum, tantum CXXX. post exsoluta nomina super fuisse testatur. Arrian. 7, 2, 28. dimissis tantum in viaticum tot aut talenta donata, singulis nempe singula. Ergo cum decem millia, ut Diodorus

XXX

numerat,

numerat, undecim ut Iustinus, essent in patriam remissi, & singulis talentum esset oblatum, idem numerus talentorum cum Curtio & Diodoro & Plutarcho est expressus. Sed hic Plutarchus addit singulare quiddam de quodam Antigene Lusco falsa creditorum nomina professo, ut maiorem inde vim pecuniae auferret. Raderus. De Arriani consensu fallitur. Ille enim 7, 1, 23. discrete scribit, largitionem hanc dissolutorum munerum *XXM talentum fuisse tradi*. Alia est largitio, de qua loco à Radero citato narrat.

10, 2, 12. *CANICEMQUE CAPITVM*) Nondum enim dimissi erant seniores; sed id cum maxime agebatur, ut dimitterentur. Ipsum auctorem inspice.

10, 2, 16. *MECVM DEPORTARE*) Prae se ferebat enim reditum in patriam agitare, dubium an ex animo: sunt enim complures qui in Asia sedem imperii fuisse constitutum arbitrantur. Illud autem palam testabatur: pertinetque eo quod Plutarchus de liber. educand. cap. 34. refert, *Gracis mandasse, ut purpuras sibi vestes pararent, quippe domum reuersum à bello sacrificium de paria è barbaris victoria peracturum*. Quod tamen diuersim narrat Athenæus 12, 9. Verum ut dixi, Asiam potius habebat in animo, siue Arabiam regni sedem habiturus, ut tradit Eustathius ad Dionys. versum 995. ex Strabonis extremo sextodecimo: siue potius Babylonem, ut asserit idem Strabo lib. 15.

ADCLAMANTES) Oclamantes malim cum Acidalio. Raderus.

10, 2, 17. *DISCEDUNT*) Mss. *descendunt* probante Bongarsio. Cuius manum qui descripsit, hoc loco non potuit assequi. Video autem *ἀναβασις* Xenophonis allegari: credo quod inde nomen illi historiae sit, *ascensus*, quia mediterranea loca altiora sunt mari. Vnde profectio ad mare *ἀναβασις descensus* vocatur, à mari *ἀναβασις*, dictum aliquid hac de re supra ad

10, 2, 18. *VNO ORE*) *Id militares animos alius coniectantibus precipuum indicium magni atque implacabilis motus, quod neque disiecti, vel paucorum insinecti, sed pariter ardescerent, pariter silerent; tanta aequalitate & constantia, ut regi crederes*. Tacit. 1, 33, 7.

OMNES QVERI) Poterat abesse verbum *queri* relicto *Omnes* solo: ut apud scriptores Hist. Augustæ. Pollio in Valeriano cap. 1. *Quæ quum essent saepius dicta, addiderunt OMNES: atque ita discessum est*.

10, 2, 21. *ESSE DESTITISTIS*) Alii *desistis*, aut *desistis*. Forte ex puncto verbo substantiuo, legendum *me desististis*. sup. 9, 2, 32. *desertus, destitutus sum, hostibus proditus*.

CVM INGRATISSIMIS OPERIS) Non ultra vobiscum, inquit, quasi cum militibus aut ingenuis agere mihi decretum est, neque præmia dare aut muneræ; sed ut vilibus mercenariis, appendere debitam modo diurnamque vestram mercedem. *Operarum* scilicet vox ignominiam habet, quadratque in eos, qui viles & luccello tantum inhiantes. *Σύμφορον* est huic istud Cic. pro Sextio cap. 17. *Erat mihi contentio non cum victore exercitu, sed cum operis conductis, & ad diripiendam urbem concitata*. Rubenii Electa pag. 39. f. Antea corrupte legebatur, *cum ingratissimis oportet*.

10, 2, 23. *ILLYRIORVM*) Diodor. 16, 2. *Bello fractus ab Illyriis Amyntas vectigalia pendere victoribus cogebatur*. Hi filium eius natu minimum Philippum, obsidis loco acceptum, Thebanis asseruandum tradiderunt. Iustinus 7, 5, 1. *Alexander inter prima initia regni, bellum ab Illyriis pacta mercede, & Philippo fratre dato obside redemit*. Ac de ipso Philippo 7, 6, 4. *bella alia interposita pacatione componit, alia redimit*. Ex Radero.

Comment. in Curtium. lib. 10. cap. 2. n. 24. 25. 26. 27. 29. 30.

dero. Diodorus in Excerpt. Valef. pag. 338. *φιλιππος δ' αλιευσαν Ἰθαριοις τῶν ἡγεμονίων παραλαβάν.*

EX CRATIBVS SCYTA) Qualia paupertas & indigentia rerum necessariorum facit. Lipsium de Mil. Rom. 3, 2. vide. cui addes Frontin. 1, 7, 6. & Flor. 3, 20, 6. de Spartaco.

10, 2, 24. **QUINGENTA TALENTA)** Vide Plutarch. cap. 23. & de fort. Alex. 1, 3. *vbi ducenta talenta produntur.* Sed Arrianus 7, 2, 15. consentit Curtio.

10, 2, 25. **NEMPE IN ASIATICA PRÆDA)** Sic scilicet hoc dictum fuerit, ut apud Sen. epist. 19, 13. *In aspero & probo accipere:* & apud alios cum idem hoc, tum alia ad eam faciem plura. Acidalius. Nam Modius fecerat ex *As. præda.* quæ res induxit alios ut totum hoc pro glossemate haberent: sed non est. ostendit enim iniuria fastidire Asiam, quibus inde tot tantaque fuissent commoda. Habetque illa vocula *nempe* insignem vim inculcandi cum quadam exprobratione personæ causæque de qua agitur meritum. Apud Liu. 34, 5, 10. Valerius abrogari L. Oppiam suadens, pro matronis: *Iam vrbe capta à Gallis, quo redempta vrbs est? nempe aurum matrona consensu omnium in publicum contulerunt.*

10, 2, 26. **ETIAM SPEI VESTRÆ)** Non præsentia modo dilapidarunt, sed ne spem quidem, quæ omnis in armis, plura acquirendi sibi reliquerunt, ipsa arma pignori tradentes. Mirum autem hoc sub Alexandro licuisse. Sane Romanis moribus, ipsaque euidenti ratione, id vetitum. l. 3. §. 13. de R. M. *Miles, qui in bello arma amisit, vel alienauit, capite punitur.* Vbi verbum alienandi, quod & in l. 14. §. 1. co. repetitur, etiam ad pignoris nexum extendi docet l. vlt. Cod. de reb. alien. non alien.

10, 2, 27. **IN QVOD IMPENDITVR)** Scilicet venter. Sebifius. **CVM PERSIS)** Nempe de quibus Diodor. 17, 108. & ipse Curtius 10, 3, 10.

10, 2, 29. **QVANTVM SINE REGE)** Polyæn. 4, 3, 7. *mandauit, ut armati Macedones seorsim à ceteris starent: è regione vero Persæ. Qui cum discossissent: Deligite, inquit, Macedones ducem quem volueritis: Ego vero Persæ vtar militibus, si viceritis, faciam omnia quæ volueritis: sin victi fueritis, experti vos nihil per vosmet ipsas posse quidem, quietem agite.*

10, 2, 30. **DESILVIT DEINDE)** Similis constantiæ documentum dedit Sigismundus Imp. apud Æn. Siluium Commentar. in dicta Alphonsi 3, 39. *Conspirauerant Hungari aduersus Sigismundum, armatique regiam intrauerant, aut capturi regem, aut si id non succederet, occisuri. quos ut ad se irrumperentes cognouit, accepto pugione in medium progressus, Ecquis, inquit, vestrum, manus in me iniicit, aut quidnam feci, quod me regem vestrum occidere vultis? prodeat è vobis si quis audeat, & cum me solo solus contigrediat. Ea voce & audacia obstupere coniuurati, & sibi quisque timens abiire. Ceterum Alexandri factum hoc, non tam animi magnitudini, quamquam & huic, quam prudentiæ adscribo: nec enim aliud supererat vindicandæ maiestati, quam neque suadendo neque minando periclitantem conseruare poterat, ut ita necessario ad vltimum ei præsidium deueniendum, & velut de summa rerum cum militibus suis decernendum fuerit. Hoc ergo, aut similia, non vnus ille fecit, sed Cæsar, & Alexander Seuerus, & Augustus *Quirites* appellando suos milites, vnoque verbo omnes, non sine quadam ignominia exauctorando, eandem plane iecerunt aleam. Quin & minorum ducum constantia, paucorum poena sepe tumultuantium agminum repressit audaciam. Vide Tacit. 1, 38. *Puniri enim quandoque possunt, qui cohiberi non possunt.* Idem H. 4, 27, 7.*

Ceterum de variis remediis contra militum seditionem, accurate satis Forstnerus ad Tacit. 4, 2, 1.

NOTATOS QUOQUE) Raderus ex Acidalio, notatisque.

ARMATORUM) Quaedam edit. *armenorum*, & hanc lectionem probat Popma, sed non satis recte, lege *armatorum*, quod & confirmat Iustin. 12, 11, 8. *E tribunali in concionem armatam inermis ipse desiluit, & nemine prohibente tredecim correptis manus sua ipse ad supplicia duxit.* Loecenius.

NEC AVSOS) Forte, *nec assis*.

10, 3, 1. *NIHILO AVSOS GRaviorA*) Sic scribe. De cetero, sublata hic à Modio deinceps recte, quæ pro Curtianis diu se gesserant, etiam post iudicium Glareani: nec abest, quin paucula quædam auctoris absint & desint. Acidalius. Quem sequitur Raderus: sed & Aldus illa omisit. Nos ad vitandam confusio-nem alias orituram non reiecitimus, sed ut aliis locis supra, inclusimus vncis.

10, 3, 4. *OBEDIENTER AC PIE*) De Macedonibus sermo est. at de Persis acceperat Brisson.

10, 3, 10. *NUNC PRIMUM PROFITEOR*) Alii non nunc primum, sed negationem illam eiciendam alibi monueram: & iam video monuisse sic Acidalius, qui iure iuratur aliis id non animaduersum. Est autem profecta illa corruptio ab iis, qui sed absque non reperiri nefas existimarent: nec sentirent eam esse formam, qua Cic. ad Attic. 12, 24. *Occidimus, inquit, occidimus Attice, iam pridem nos quidem, sed nunc faciemus.* Nec longe abit Demetrius apud Liu. 40, 15, 8. *Nos hodie me primum frater accusat: sed hodie primum aperie.* Cyrus apud Xenoph. lib. 1. *nunc. Cooptavi vos equidem amici, non quod nunc primum vos probauerim, sed quod viderim vos inde vique à pueris ea quæ civitas nostra honesta censeat, studiose facere.*

DELECTVM IVNIORVM) Triginta Persarum millia Macedoni-cis armis disciplinaque institui iussit. Vide Plutarch. cap. 83. Diodor. 17, 108. Arrian. 7, 1, 25. Iustin. 12, 12, 4.

OBSEQUIVM AC PATIENTIA IMPERII) Satis hoc ostendit Brissonius lib. 2. de regno Pers. pag. 24.

10, 3, 12. *DARII FILLAM*) Diodor. 17, 107. *Susam profectus Statiram Darij filiam natæ maiorem sibi matrimonio iunxit: minorem vero Drypetim Hephestioni uxorem tradidit, amicorum etiam nobilissimis noni coniugij auctor fuit, & generosissimas Persarum virgines in matrimonium collocavit.* Adde Iustin 12, 10, 9. Plutarch. cap. 120. M. Paul. Venetus 1, 31: contractas eas nuptias scribit in ciuitate Balac. quam veterum Susa fuisse, ex eo conticit Reineccius. Cratero tum temporis Amestrin, Oxa-thræ fratris Darij filiam in matrimonium dedit; Diodor. 20, 109. quam Amastrinem vocat Arrian. 7, 1, 19. vbi de his nuptiis plura. Vide & Ælian. 8, 7. cum Athenæo 12, 9. Depingi eas curarunt Hispani in arcu suo triumphali, quem crexerunt inaugurationi Alberti & Isabellæ principum; initio huius sæculi, Antuerpiæ. Statuerat etiam homines multos ex Asia in Europam, & rursus ex Europa in Asiam transferre: ut per omnibus & necessitudines continentes orbis maximas concordia mutua & cognationis amicitia inter se desiniret. Diodor. 18, 4.

10, 3, 13. *GENITOS ESSE VOS MIHI*) Quia nunc in vnam veluti gentem coaluimus, gerite vos pro popularibus ciuibuscumque meis potius, quam pro extraneis: illorumque numero mihi haberi credite. Nihil huc pertinent liberi Macedonum ex captiuis geniti: quos frustra nituntur huc trahere.

10, 3, 14. *EIVSDEM IVRIS*) Vndecunque originem duxerint. c. ad decorem. de institut. Innocent. III. Epist. 9, 95. Bzou. Annal. Eccles. MCCVI, 2.

10, 3, 15. *HAC ORATIONE HABITA*) Recte hæc & sequentia, ad ea: *Quousque animo ius &c.* omittit Raderus. Est enim manifestum supplementum, quod tamen etiam cum auctore nostro pugnat. ille enim supra num. 4. ostendit ante concionem hanc interfecos fuisse seditiosos, aut potius contumaces illos: hoc supplementum vero affirmat postea demum id accidisse.

10, 4, 2. *MERGI IN AMNEM*) Quod hic externi moris suppli. eium, idem apud Liu. 1. 51. 12. nouum genus lethi vocatur. de Turno Herdonio: *vt indicta caussa, nouo genere lethi, deiectus ad caput aquæ Ferentinae, crase superne iniecta, saxilique congestis, mergitur.* Apud Germanos olim ignauos, & inbellis, & corpore infames eorum ac palude, iniecta insuper crase, mergebant. Tacit. Germ. 12, 2. Vnde fortassis manauit hodieque receptus mos, meretrices in amnes mergendi, quem tantopere mirabantur in Concilio Basili. Italici proceres. Sic & Amulius Romulum Remumque spurios in profluentem abijci iussit. Flor. 1, 1, 2. Ad ignatiam vero sic punitam alludere videantur Hippomedontis verba apud Statium 9, 506. relata supra ad 3, 5, 5. non in acie saltem.

10, 4, 4. *POSTQUAM VERO COGNITVM EST*) Omnia hinc ad finem vsque capitis inserta sunt ab alio quodam, qui lacunam hanc sic expleuit. absunt ab antiquioribus exemplaribus, & Radero. Nos quia historię non nihil lucis addunt; reliquimus: insignita tamen notis supplementi, vnicisque inclusa: ne deinceps fallant viros doctos etiam pro Curtianis.

PERSIS DVCATVS DATVS) Sic apud Tacit. 1, 41, 5. seditiosos milites nihil æque flexit quam inuidia in Treuiros: quorum fidem suæ præferri indignabantur.

10, 4, 7. *PRIORES IN THEATRO SEDES*) Quo exemplo Augustus etiam milites à plebe discretos habuit. apud Sueton. 44, 3. Scaliger poetic. 1, 21. Adde Tacit. 6, 3, 1.

CORONATOSQUE SEDERE) Περικλῆος ἐν ἀγορῇ vocat Strabo pr. lib. XIV. Paschalius de coron. 8, 4. ostendit in triumphis non ipsum tantum Imp. sed & milites coronatos fuisse.

10, 4, 8. *DEFVNCTORVM LIBEROS*) Atheniensibus lex erat, vt liberi eorum qui pro patria cecidissent, publice educarentur. Cuius meminerunt Plauto extremo Menexeno: Thucydides 2, 8, 62. & Aristides Panathenaico. Qua in re dignum visum cap. 56. centur. 2. Subcisii. Cameratii, quod pene totum exscriberem. Præ ceteris autem Veneti longissimi temporis recepta obseruatione, non tam grati, quam liberales & misericordis ita erga patres sunt, vt etiam in liberos eorum, ea liberalitas propagetur, qui vel in roga, vel sago, patriæ vilem operam præstiterunt. Non solum enim stipendia & salaria parentum defunctorum filiis supersticiibus, veluti hereditario iure conferuntur: sed etiam filia nubiles ex filio honorifice viuunt, vt studium & cupiditas inseruiendæ, & etiam moriendæ pro patria & rep. spe recompensationis, cesu stimulis exacuatur. Hoc etiam regibus Castilia consuetum fuit; ita enim Franciscus Ximenius Cardinalis & prorex Hispania, scribit ad Carolum V. Cesarem, quum filium alicuius de regno bene meriti in præfecturam parentis defuncti substiuisset. inter alia Regum nostrorum, eam semper consuetudinem memorabilem fuisse constat, vt quæ inlicitis factis beneficia parentes meruissent, ea quoque illis decedentibus, ad eorum filios transferrentur, præsertim si dum regi seruirent, morerentur. Nam ita homines alacriores ad munera commissa fidelius obeunda reduntur, si sua quoque virtutis præmia ad liberos esse transferenda intellexerint, quos naturali quodam affectu quam maxime ornatos & proreptos cupiunt. Id ipsum obseruauit ante plusculos annos fortissimus & bellicosissimus Rex Polonia Stephanus, postquam Lituoniam Mosco extorsisset. Ita enim de eo

*scribis Reinoldus Heidensteinus de bello Moscov. lib. 6. In toto hoc bello id ex lege observatum fuerat, ut si qui in eo periissent, qui publicas possessiones iure aliquo tenerent, easdem liberis eorum, quamvis infanibus, parum etiam puellis, confirmaret. Hactenus ille. De Sarcenorum in Hispania rege Ifen, idem obseruat Rodericus Toletanus hist. Arab. cap. 19. Cum suorum aliquis morte propria vitam, aut gladio finiebat, paternum stipendium filio quantumlibet parvulo erogabat, donec etate perfectus, militiae abscriberetur. Hi ergo proprie dicuntur epigoni Iustino 12, 4, 11. Sic etiam vocabantur eorum posteris, qui cum Adra-
sto & Polynice Thebas oppugnauerant: ut notat Diodor. 4, 68. Strabo lib. 7. & Euseb. num. DCCCXXII. Ad horum igitur exemplum Epigonos illos vocari voluit Alexander, quasi in perpetuum Macedonica militia stabilita, ut scilicet etate aut vulneribus fessis raptiue, subinde à posteris suis, hoc enim sunt epigoni, exciperentur. Arrian. autem 7, 1, 25. & 7, 2, 8. appellationem eam restringit ad XXX Persarum milia Macedonicis artibus instituta. Videntur autem & hi & illi, tanquam in vnum corpus coalituri, eodem hoc nomine fuisse vocati. Ceterum milium bello casorum vxores pecuniae distributione consolatus est Michaël Rangebe apud Zonaram. Romanæ leges etiam pupillis eiusmodi varia solatia constituerunt. Vide Fabrum semestr. 3, 8.*

10, 4, 9. (AB OLYMPIADE) Quo tempore accidit illud fama celebratissimum, ut nimirum Hephæstione literas secum inspiciente, anulum quem digito detrahebat, ori eius imprimeret. Vide Plutarch. Apophth. c. 39. & orat. de fort. Alex. 2, 17. Criminationes autem matris hæsisse in regis animo, argumento est illud eius apophthegma: cum enim Antipatrum nonnulli commendarent quod seueram integramque vitam degeret; ait, Antipatri quidem exteriora dealbata sunt; intus vero totus est purpureus. Plutarch. Apophth. c. 39.

ITAEQUE EVOCARI SE) Præter hanc causam, alia longe fortior fuit, metus nimirum ex rege, quem aperit eius vox apud Plutarch. apophth. c. 50. Si Parmenion insidiatus est Alexandro, cui tandem credendum erit? sin vero, quæ agendum est?

10, 4, 11. (HEPHÆSTION MORITVR) Mortem eam prædixit Pithagoras vates apud Appianum de bell. Ciu. lib. 2. Arrian. 7, 3, 36. & Plutarch. c. 124. Mortuus autem est ad Ecbatana. Ælian. hist. var. 7, 8.

VNICE DILIGEBAT) Ælian. histor. var. 12, 7. Alexander Achilles monumentum coronauit, Hephæstion Patrocli: significans, se ita charum Alexandro esse, ut Patroclus fuisset Achilles. Testatur & Probus in Eumene: Alexandrum eum semper plurimi fecisse.

INCREDIBILI AFFECTVS DOLORE) Sen. Epist. 113. Alexander modo occiso amico (Clito) modo amisso (Hephæstione) iacebat in tenebris: alias scelus, alias desiderium suum mouens. victor tot regionum atque populorum, iræ tristitiaque succubuit.

QVÆ REGIAM MAIESTATEM) Iustin. 12, 12, 12. contra decem regionum aut fecisse. Adde Plutarch. c. 123. & ceteros. Id, opinor, voluit Lucianus in dial. Mortuor. objiciens ex persona Philippi, quod Hephæstionem plus quam esset satie amaris. Nam in luctu quoque modum esse seruandum, præsertim imperantibus, præter alios ostendit Patricius de regno 5, 17. Non enim eadem decora principibus viris & imperatori populo, que modicis domibus aut ciuitatibus; ut recte dixit apud Tacit. 3, 6, 2. Tiberius. Ideo Gregoras consolans Andronicum Iun. in obitu matris hortatur eum, ut potius ceteram Alexandri constantiam, quam hanc in lugendo mollitiem imitaretur.

10, 4, 12. (MEDICVM SPSPENDI) Plin. 29, 1, 26. hoc non meminerit. Ait enim: Nulla lex, que puniat insciam capitalem, nullum exemplum vindicet. &c.

He &c. Sed fortassis suum tantum ævum respicit. Medici nomen fuisse *Glaucias*, ex Arriano 7, 3, 11. discimus. Plut. c. 123. *Glaucum* vocat. Illud autem *suffendā*, de cruce intellige; collatis quæ reperies sup. ad 9, 8, 16.

LVCTVM CONTINVAVIT) Rectius, diem atque noctem luctu contin. Sed de his, quando Curtium non habent auctorem, solliciti non sumus. Ceterum Polyæn. 4, 3, 31. Arrian. 7, 3, 19. & reliqui scribunt, Alexandrum ad minuendum luctum, Cossæorum terram subegisse. Nimirum *negotia pro solatio fuere*, vt est apud Tacit. 4, 13, 1. Adde Platon. Menexeno, Tom. II. pag. 248. C.

ALIA NONNULLA) Qualia enumerat Arrian. 7, 3, 9. &c. Vbi post alia cum Plutarcho cap. 123. & Æliano 7, 8. scribit, inter cetera moestitiæ signa iussisse, non homines modo, sed equos & mulas etiam torqueri. quod etiam in Mafistii morte Persas fecisse narrat Herodot. 9, 24. & Plutarch. Aristide c. 29. & in Pelopidæ nec Plutarch. in vita c. 61. Turcarum equi prosequuntur heroum funera versis instrati sellis. Spandugin. apud Sansouin. dell' Orig. de' Turchi fol. 131. Alexandrum etiam iussisse *passim incendi Æsculapij fana*, Arrianus ibid. & in Epictetum 2, 22. tradit. Exprobrasse casum illum Æsculapio apud legatos Epidauriorum Arrian. 7, 3, 13. narrat. *Muros Ecbatanorum arcis enervasse*, Ælian. 7, 8.

10, 4, 13. SACRIFICARI IVSSERIT) Describit eam rem præter auctores hist. Alexandrinæ, Lucianus, in *calomnie non temere credendum*, non minus eleganter, quam copiose. Apud Alexandrum gravissimi criminis reus fiebat, qui colere & adorare Hephæstionem nollet, nam postquam is viuis excessit, amore victus Alexander effuso animo ad reliquam suæ magnificentiæ additum voluit, vt mortuus inter deos Hephæstion haberetur. Continuo ei templa ciuitates pleræque dicarunt, delubra condiderunt, aras, sacra, serias novo deo sanxerunt. Insuperandum omnium religiosissimum Hephæstionis nomine fuit. Capitale erat si quis hac parte vel contaretur, vel neglectim coleret. Hic enervatus affectus, hæc vesania, fuit assentatoribus occasio accendendi inflammandique regis. Narrabantur insomnia, visæ Hephæstionis umbra, prædicabantur illius responsa. Denique ara & sacra dicata sunt familiari & malorum vindici deo. Proinde cum his Alexander initio mire oblectaretur, tandem ita capius est, vt fidem quoque adhiberet, gloriareturque quod non modo diis genitus esset, sed deos quoque ipse faceret. Quo tempore quantum putamus amicorum Alexandri affixit Hephæstionis diuinitas? Subiicit deinde de Agathocle Samio memorabile exemplum, ob eam rem valde periclitati. Eandem insaniam insaniuit in Antinoo suo Hadrianus, de quo præter alios multos Theodoretus lib. 8. de Martyribus ita: Hadrianum Imp. Rom. ferunt puerum Antinuum in deos retulisse, temploque illi exstructio omnibus imperio Rom. subiectis, vt diuinis honoribus eum prosequerentur, eam esse. Tertullian. lib. 2. ad nationes, eam rem acerbè exprobrat gentilibus.

IN FVNVS) Quod late describit Diodor. 17, 115. vbi itidem 12000. talentum constituisse traditur: adficiente Iustino 12, 12, 12. Nam Plutarch. c. 24. & Arrian. 7, 3, 15. rotundiore myriadis numero, decem tantum millia talentum numerant. quod precium exacte supputat Georg. Agricola lib. 3. de precio veterum monetarum, *Engaricorum 5090909. duodenarios tres, duplum vnum, simplum vnum.*

10, 4, 14. NE BABYL. INGREDERETVR) Ex hac histovia nata est apud Senec. Suasoria IV. vnde multa peti possunt huc facientia. Meminit & Appianus lib. 2. ciuilium.

VITÆ PERICVLVM PORTENDERE) Quam rem variis etiam omnibus testatam ferunt. Inter quæ Nicephor. Gregor. fin. lib. 10. scribit, *triremi consensa è capite excidisse regium capitis regimentum circa medium flumini, quod vnus aliquis è nauis cito accepit natans, & id manu ferre simul & natare non potis, capiti suo imposuit.*

enata-

enatatit, ad regem attulit. Rex ei, quia regium capitis decus seruauit, talentum dedit, sed quia capiti suo imposuerat, hominem capite multat. Sed Gregoras fabellam narrat nullo certo auctore, ait Cæf. Bulengerus. Imo Diodor. 17, 116. idem tradidit; & Arrian. 7, 3, 23. ab omnibus fere Alex. hiftoriae scriptoribus proditum innuit. Sed & cum manibus Babylonis propinquasset, coruor inter se dimicantes, coram eo concidisse. Plutarch. Alex. cap. CXXIV. & Zonaras narrat. Somnio quoque præmonitum ferunt, ut à Callandro caueret; Valer. Max. 1, 7, 2. ext. vide. Valde suspicor ad hæc tempora pertinere, quod ex Nicandro refert Athenæus 15, 9. apud Coos è statua Alexandri enatum fuisse, quam uocant Ambrosiam. id enim significare uidebatur ipsum dehinc vitam cum immortalibus acturum. Plura apud ordinarios auctores: quæ quia per se manifesta, raro monemus. Fabulam autem putamus, quæ de arboribus in India fatidicis, commentitia Alexandri epistola, alii que nugatores garriunt.

QUIBUS SPRETIS) Præcipue confirmatus à philosophis, isthæc eleuantibus, & contemnenda iudicantibus. Diodor. 17, 112. Sic apud Marcellin. 23, 12. Hetrufci aruspices, qui leonem occisum Iuliani mortem portendere significabant; calcabantur philosophis refraganibus, quorum reuerenda tunc erat auctoritas, errantium subinde, & in parum cognitis perseverantium diu.

10, 4, 15. LEGATOS VNDIQUE) Quod merito felicitatis argumentum esse Paschalius legati c. 86. affirmat, & aliquot exemplis illustrat. Ceterum Diodor. 17, 113. explicat causas harum legationum, ut & Arrian. 7, 3, 21. ubi etiam disquiritur, an & Romani in iis fuerint. Oros. 3, 20. (in quo & ridiculo mendo Hispanus Maurinus, pro Hisp. & Maurus) ex plurima parte Italiae uenisse tradit: Iustin. 12, 13, 1. nonnullas quoque ex Italia. Liu. 9, 18, 5. studio extollendi Romana temere uidetur prolapsus ut diceret, Alex. M. ne fama quidem populo R. cognitum fuisse. Quod tamen persuasit Viro Magno in notis ad Lampridium. Verum ex iis qui de Alexandri rebus gestis scripserunt, Aristus & Asclepiades legatorum Rom. expressam mentionem fecerunt apud Arrianum. Quibus addi potest Clitarchus apud Plin. 3, 5, 30. Hispanos quidem & Gallos Babylonem tum misisse, ait Hist. Miscella 7, 14. ex Orosii 6, 21. loco notabili: ubi cum Alexandri gloria comparat Augustum, ut idem longinquis remotissimarum gentium legationibus aditi. Adde vitam Ludeuici Pii, ex Annal. Pithœi, pag. 366. Ceterum ut ex istis legationibus, ceteraque frequentia Babylonem tum confluentium immensas opes sibi comparauerit Antimenes Rhodius, apud Aristot. lib. 2. ἀνερομυρία per scriptum habes.

UT CVNCTÆ GENTES) Hæc quoque ex Iustino ad uerbum desumpta. Excipiuntur tamen Romani, multorum uindictis. utique uero Arabes quamquam vicini, quos ideo bello aggredi meditabatur, quod soli ex omnibus gentibus legatos ad eum non misissent, ut tradit Strabo lib. 16. post pr. & in fine, cum Arriano 7, 4, 6.

10, 4, 16. LEGATOS OMNES) Quos quo ordine audiuerit, enarrat Diodor. 17, 113. Athenæus 12, 9. tradit in hortis ipsi statutum fuisse aureum solium, & lectos argenteis fultor pedibus, in quibus sedens cum amicis, legationibus responsa dabat. Simile quoddam de ordine audiendi de Carolo Magno Siluius ex Blondo 2, 1. Conuentum in Aquigrano habuit, in quo ante omnes monachum audiuit, qui à Hierosolymorum patriarcha munuscula quedam attulerat: deinde Adzani Hostensis Hispaniarum urbis præfecti nuncium, qui ipsam dedens urbem, præfectum & Saracenos omnes illam inhabitantes Christianam fidem accepisse renunciauit. Tertio loco Danielem Michaëlis Siciliae præfecti legatum &c.

10, 4, 17. CONPVIVM) Alexander Babylone sedem imperii collocare destinauerat, uidens eam & magnitudine, & rebus ceteris excellere; ut ait Strabo lib. 15. Ibi

15. Ibi ergo dum esset, variis oblectamentis animum recreare, opumque magnitudinem ostentare ceperat. Præterea thronum aureum, varicque gemmatum effigiatumque, in quo *situs sequens & Græcis &* (nequid ad fidem decisset) *Latinis literis sculptus inhaerebat:*

Ornis & Occasus, Aquilo mihi seruit & Auster.

quem ex historia fabulosa fabricavit Guido Bituricensis in libro exemplorum: versu scilicet efficto ad eum qui in Siculi regis Roberti gladio legebatur:

Apulus & Calaber, Siculus mihi seruit & Afer.

præterea itidem eiusdem farinae alia. Illud constat ex toto fere orbe varii generis artifices ad eum venisse, & ingentia munera promeruisse. Quo tempore & ridiculum illud accidisse puto, quod Maximus Tyrius narrat disert. 19. Venisse Babylonem Ionem quendam qui *offulas parvas rotundasque quas in hunc usum fecerat, iam certo ictu in micronem acus ex distanti loco dirigebat, ut nunquam ab acie eius aberraret.* Ait venisse *παρὰ τὸ πύργον βασιλέως, Ad magnam regem.* Id non de Perfarum rege, sed Alexandro accipiendum apparebit ex Quintiliano 2, 20, 5. vbi itidem de hac *negotio πύργου* mentio habetur. Præcipue autem frequenter per eos dies conuiuatus est, *centum quodidie minas impendens*, ut apud Athenæum 4, 10. Ehippus scribit. Adde Athen. 12, 9. pag. 537. Tum & instituta *melomachia*, apud eundem 7, 1. Conuiuus autem otium non esse terendum Imperatori, ostendit Facius in polit. Liuiana errore 33. Turpius autem illud fuit, quod certamen etiam *& premium proposuit potandi meri.* Plutarch. cap. 119. Quod tamen apud eos quibus utilis videtur fallacia Christianum vocari, hodieque non rarum esse, merito dolet Latherus de censu 1, 10, 41. Lege & Athenæi 10, 10. De Culeno Scotorum rege prodit etiam Boëthius lib. 11. Ludos eiusmodi potatorios instituisse.

THESSALVM MEDICVM) Lege *Thessalum Medium, Mēdi* nomen erat homini; Thessalia patria. Indicauimus hunc errorem iam sup. 3, 13, 1. eoque in nomine locum Arriani emendauimus. Haulit hæc homo, quisquis fuit, ex Iustino 12, 13, 7. vbi mendum hoc pridem sustulit Leopard. emend. 17, 10. m. Larissæum autem fuisse, vt in Arriano correximus, etiam Strabo auctor est lib. 11. *Ab Armeno nomen habere Armeniam affirmant Cyrillus Pharsalius, & Medius Larissæus, qui cum Alexandro militarunt.* Eum inprimis fuisse solitum cum Alex. compotare, Plutarch. de animi Tranquill. cap. 22. memorat, & de sanitate tuenda cap. 8. vbi itidem in quibusdam exemplaribus editur *Medicus.* Etiam Zonaras in hoc nomine corrigendus, qui *Mēdius* vocat. Summum adulatorum fuisse testatur Plutarch. de adul. & amici discr. cap. 51. cum quo familiariter ceteroqui versatus, in vltima sibi valetudine tesseri quoque lusit. Idem de fort. Alex. 2, 14. *Mēdi* appellat Athenæus 10, 9. vbi & conuiuium hoc describitur.

10, 4, 18. **HERCVLIS SCYPHO**) De quo plura Dempsterus in Rosini antiquit. 5, 30. ex variis auctoribus. Quibus adde Lipsium ad Senecæ epist. 83, 32. *Alexandrum intemperantia bibendi, & ille Herculeus ac fatalis scyphus condidit.* & Tiracquell. ad Alex. ab Alex. 3, 10. Athenæus 10, 9. tradit, poculum, quod vltimum ebibit Alexander, duos congios cepisse.

10, 4, 20. **PRÆGVSTATÆ POTIONI**) Sic apud Tacit. 13, 16, 3. *Innoxia adhuc [ac præcalida] & libata gustus potio, traditur Britannico: dein postquam seruore aspernabatur, frigida in aqua affunditur venenum.*

10, 5, 2. **DIGNVM TALIBVS VIRIS REGEM?**) Intererat sensus non omitti signum interrogationis, quod omnino addi debere certum ex Iustino 12, 15, 5. Ita apud Vell. Paterc. 2, 14, 3. Liuius Drusus *cum vltimum redderet spiritum, intuens circumstantium, marentianque frequentiam, effudit vocem, conuenientissimam conscientia*

scientia sua: *Ecquando, inquit, propinqui, amicique, similes mei civem habebit respubli-
ca?* Sic apud Sueton. 99, 2. Augustus amicos admissos percontatus legitur, *Ecquid iis
videretur mimem vite commode transgisse?*

10, 5, 3. **INCREDIBILE DICTUM**) Miratur & Valer. Max. 5, 1, 1.
ext. *quoniam violentia morbi dilabebatur, in cubitum tamen erectus, dextram omnibus,
qui eam contingere vellet, porrexit. Quis autem illam osculari non curaret, quae iam fato
oppressa, maximi exercitus complexui, humanitate, quam spiritu vindicare suffocis? Ceterum
qui ad eum salutandum ingressi erant, transibant, aliaque ianua egrediebantur. Lucia-
nus Pseudomant. Eratque e regione ianna patescens aliud ostium ad exentium: cu-
iusmodi egrotante Alexandro Macedonas in Babylon fecisse ferunt: cum illi gravissime affe-
ctum ipsam obsessa regia intueri, & supremam alloqui cuperent.*

10, 5, 4. **DETRACTVM ANNVLVM DIGITO**) Consentit
Lucian. in dial. Diogenis & Alexandri: Dexippus apud Eusebium: Iustinus, & reli-
qui. Probus in Eumene: *Alexander moriens anulum suum dedit Perdicca, ex quo
omnes coniecerant, eum regnum ei commendasse, quoad liberi eius in suam tutelam per-
uenissent. Ex hoc actu, & aliis exemplis observat Kirchman. in Cancellario 4, 2, 6.
priscos principes sigilli sui custodes ipsos fuisse. Hereditatis autem transmissae indi-
cium id habitum, ex Valer. Max. 7, 8, 5. 8. & 9. Casaubonus ad Sueton. Aug. 94, 18.
tradit, putatque id causae fuisse, cur Tiberio morienti Caius anulum adimeret, apud
Sueton. 73, 4. Quod nec analogia privati ius caret, ut scilicet ita videretur totius
patrimonii ius traditum, quomodo clavis traditis mercium in horreis conditarum pos-
sessio tradita videtur l. 74. de contrah. empt. Ergo Alexandri exemplo Masinissa Mi-
cipfa maximo natu filiorum, Supplem. Liu. 15, 18. & Augustus vndecimo consulatu
egrotans, Agrippa anulum porrexit, apud Zonaram. Vide Kirchmann. de anul.
cap. 22. apud Saracenos idem obtinuit: vnde annulus Chalifatus legitur apud Elmacin.
2, 7. in caede Alamini. idque signum esse principatus apud Agarranos, ait Constant. Por-
phyrog. de administ. Imp. c. 21. Sane vetustissimis temporibus, quem loco sibi proximo
vuentes etiam esse Reges volebant, ei dabant anulum digito suo detractum, ut
de Pharaone legimus Genes. 41, 42. de Ahasuero 8, 2. Et haec quidem est communi scri-
ptorum calculo tradita narratio. Testamenti tamen mentionem nonnulli faciunt:
agnoscitque Marcellin. 23, 17. *testamento nationem omnem in successoris ruius iura transla-
tam. idque Rhodi depositum fuisse tradit Diodor. 20, 82. & ex eo divisionem provin-
ciarum factam, Excerpta Chronologica Latinobarbara adiuncta Eusebio pag. 58. & 64.
Quomodo alia quoque regna testamento translata scimus. Vide Tholof. de Rep. 7, 12.
Sed ex hagiographis Machab. 1, 1, 7. diuissse regnum suum dicit, cum adhuc viveret. Ce-
terum hunc Perdiccam cum alio nominis eiusdem Macedoniae rege, mire confundit
Iornandes de reb. Geticis c. 10. *aduersus Perdiccam Macedoniae regem, quem Alexander,
apud Babyloniā ministri insidias potans interitum, Atheniensium principatus hereditario iu-
re reliquerat successorem. Testamentum autem ab Alexandro factum negant & haec Lu-
ciani 10, 43.***

Qui secum inuidia, qua totum ceperat orbem,

Abstulit imperium; nulloque herede relicto

Totius fati, lacerandas praebuit vrbes. Inf. 10, 10, 5.

10, 5, 5. **QUI ESSET OPTIMVS**) Non volebat dicere, se heredem
constituere, qui maxime dignus imperio foret: sed regnum suum fore in potestate occupantis,
fortioris scilicet. Nicol. Loëns Miscell. Ephel. 5, 18. vbi ostendit optimum esse *deest*.
Diodoro 17, 117. & 18, 1. qui nempe bello sit optimus: male autem dignissimum red-
didisse Iustinum 12, 15, 8. Vbi Sœceti mei notam vide. Loëccenius ait omnes istas vo-

ecs

ces eodem recidere, nec sane multum interest: nisi quod interpretatione sua Iustinus ostendit se verum eius vocis sensum non percepisse.

10, 5, 6. *EXSTINGUITVR*) Dum duodecim annos regnasset, vt docent oracula sacra Machab. 1, 8. S. Hieronymus ad XI. Daniel. Tertullian. contra Iudæos cap. 8. non plures numerant, nec mensem addunt. Addit annis XII. Sicul. 17, 117. menses septem. item Olympiadum descriptio in Olymp. 1, 4. anno primo. Lamprid. in Alexandro cap. 5. [vbi Casaubonus] eo die decessisse ait, quo Alexander Scuerus est natus. Io. Georg. Hervvartus signat ex Lampridio Cal. Octobris, quas Lampridius non expressit. Arrian. 7, 5, 17. vitæ annos XXXII. menses VIII. regni an. XII. menses VIII. tribuit. Probus in Eumene. Lit. 9, 19, 10. & 45, 9, 3. annos XIII. Cic. Philipp. 5, 17. vitæ annos XXXIII. assignat. quibus Iustin. 12, 16, 1. mensem addit. Eusebius XXXII. dat ætati, duodecim imperio. Clemens Alexandria. lib. 1. XVIII. (XII) Nicephorus Constantinop. dat illi annos vitæ XXXV. vel XXXVI. quod omnino falsum est, inquit Andr. Schottus. Habet tamen suffragatorem Taricium Mircondum in Persicis, qui: *Vixit triginta sex annis, regnavit septendecim.* Chronic. Alexandrinum XXXII. annos vitæ duntaxat dedit. [Item Hieronym. in Daniel. cap. 8. & 11.] Noster Sallianus ostendit Alexandrum obiisse anno Mundi 3730. Sextæ ætatis 214. Anno imperii Asiæ 7. regni 13. Iaddi pontificis ultimo, Olymp. CXVI. Anno I. Archonte Hegesia, Urbis Cond. 429. Dictatore L. Papyrio Cursore, Mag. Eq. Q. Fabio Max. Rutiliano, & mox L. Papyrio Crasso sine Cosl. Ante Christum natum 323. Cui velut exactissimo Chronologo libenter subscribimus, præsertim cum sententiam multis rationibus & testibus confirmet. Raderus. Agell. 17, 21. Alexandri regnum includit annis vndecim. Porphyrius apud Euseb. duodecim. cum quo consentit supputatio Clementis in 1. Stromatum, & Hieron. ad cap. 11. Danielis. Buntingus computat *vixisse præcise annos 32. menses 10. & dies 22. mortuum 9. die Iunij, si annos Iulianos retro cogitemus, die Saturni. Anno Mundi 3646. ab Urbe Cond. 430.* Funccius & Chytræus obitum eius ponunt ad an. V. C. 428. Bucholcerus & Beroaldus ad an. 429. adfentente Cenforino cap. 21. Sleidanus de quatuor monarch. 409. Nicephori Patriarchæ Chronographia tribuit illi ætatis annos 35. aut secundum alios 36. imperii 18. Plutarch. Sympos. 8, 1. refert eodem die excessisse, quo & Diogenem: quod itidem narrans Laërtius, subiicit: *Erat autem senex Olympiade CXIII.* Ridicule. quid enim hoc ad rem? Sed fellit interpretem scripturæ vitium *ἢ ὃ γέρον κατὰ τὴν ἡλικίαν* dec. *Ὀλυμπιάδα.* cum legendum sit *ἢ τὸν τοιαύτην.* Nempe reperto Alexandri & Diogenis obitum in vnam diem incidisse, ex notiori casu tempus ignotioris quoque reperit. Idem notarunt *Ὀλυμπιάδων Ἀναρχαφῶν*, & Suidas *Διοζένης*; vt tamen in tempore non omnino consentiant. Ait Bizarus hist. Pers. lib. 2. à veteribus memoriæ proditum, illum, qua die in lucem editus fuit, eadem vita functum esse. docet deinceps eam fuisse VI. Thargelionis: extintum fuisse 4. Cal. Quintiles. quod etiam notat Reufner. in diario historico. Adde Ælian. hist. var. 2, 25. Reliqua petiisse videtur Bizarus ex Chronolog. Mercatoris, vbi vide. Scalig. de emend. temp. lib. 1. constantè affirmat decessisse Alexandrum feria quinta XXV. Iulii. Ceterum *inter omnes* (certe præcipuos) *constat anno vitæ trigesima tertio eum obiisse.* Salmasius ad Solin. c. 40. ex Iosephi lib. 1. aduersus Appion. Non igitur immerito Scalig. ad Euseb. MMCCLXII. dicit *diem obitus Alexandri doctis ignorari*; cum in tot sententijs diuersi abeant: ex quibus eligat quavis quam maxime probandam putet. Certum est, vt apud Tac. 2, 73, 2. dicitur, obiisse *haud multum triginta annos egressum*: ob quam rem inter alias, ibi comparatur Germanico. Sed & patrum memoria multi egregii principes, vt est nunc sæculi captus, intra id spatium expirauerunt. Continuat. Sleidani 1, 32. vide. *Mihi inanem rerum humanarum pompam,*

pam, & fugacissimæ felicitatis breuem vmbra[m] consideranti, valde nunc animo obuerfantur illa Chrysofomi εἰς τὴν βασιλείαν τῆς ἡσυχίας, λογ. σ. Οὐδέ τις βασιλείαν ὑπέβλεπεν ἄδύνατον, ἄδ εἰς τὸ κινδύνον πάλῳ ἐξίφουζε, πάντας μάλιστα ἡμίαντῳ, ὡς διαβόητος πάντας λογαζοῦσιν οἱ σκόληκες. ἄδ εἰς βασιλείαν τὴν β' ἄδ εἰς πύλωνα διέφουζε. πάντας κοροῦτε, πάντας ἐν πάφοις φερέει. ἄδ εἰς οὐρανὸν ὑπερῆλθον δικτυα, ἄδ εἰς τὰς οὐρανὸν παγίδας ἐξίφουζε.

10, 5, 10. *INVIDIA DEVM*) Vide Gruterum ad ista Liuii 10, 13, 6. Fortissimam ipsam vereri, ne cui deorum nimia iam in se & constantior, quam velint humana res, videatur.

10, 5, 12. *CERNEBANT*) Habeo pro glossæmate: quo genere iniuriæ præ ceteris contaminatus est Curtius.

SINE HEREDE REGNI) Suffecerat hoc, aut illud, sine certo regis herede. Certe utrumque coniunxisse non videtur Curtius. Certos autem liberos Alexandro non fuisse (ex iusto nimirum & irreprehensibili matrimonio) ex iis quæ dicuntur apud Auctorem 10, 6. constat, & insinuat Tacit. 2, 73, 3. Germanicum eo quoque antepocendo, quod uno matrimonio, certis liberis egerit. Esse autem in primis magnum imperii munimentum, si successor certus sit, omnes norunt. Vnde Elisabetham grauatim de herede regni agi ferentem, donec exorarent status regni Britannici, ut successorem declararet, non destiterunt. Vide Cambdenum, & Sauium in dedicat. Chrysofomi.

10, 5, 15. *CERTIORA VISURI*) Forte certamina. Sebifius. Non assentior. prospectabant tanquam visuri audituriue certiora de morte regis, quam, ut solet in eiusmodi affectibus, quia non putauerant tam cito adfuturam, iam etiam cum aduenisset, vix poterant credere.

10, 5, 17. *COMIS DETONSIS*) De hoc more Briffon. de regno Pers. lib. 3. Alexander ab Alex. 3, 7. & ibi Tiraquellus, Pontan. pr. Annotat. ad Progyrnasina LVIII. lib. IV. Vide in primis Kirchman. de funer. Rom. qui omnem istum apparatus lugubrem fufè exponit. & quæ obseruat Gronouius ad Statium Syll. c. 54. In sacris quoque literis eius moris exempla & vestigia sunt, Iobi 1, 20. & Esaiæ 15, 2. Confer luctum ob mortem Germanici in Sueton. Calig. 5, 3.

ASSVETI SVB REGE VIV.) Inde suævis regibus oriens apud Tacit. H. 4, 17, 7. Plutarch. Anton. c. 13. Orientales vocat homines seruire assuetos, & regnari quærentes. Vide Flor. 2, 20, 4. c.

10, 5, 20. *ALTERA EX NEPTIBVS*) Arriah. 7, 1, 19. hanc vocat Drypetin.

10, 5, 23. *OCHO SÆVISSIMO*) Ochus cognomento Artaxerxes scilicet & atrocitate, ut Plut. in vita c. 49. ait, omnes superauit; qui regiam cognatorum eade & strage principum repleuit. Iustin. 10, 3, 1. Ocham sororem, atque eandem focrum viuam capite defodit, & patrum cum centum & amplius filiis ac nepotibus eodem die interemit. Vide Val. Max. 9, 2, 6. ext. Ælian. hist. var. 6, 8. Athenæum 4, 10. & Diodor. 16. Popma. Vide & Reinneccium tom. 2.

VNUM SPPERESSE) Oxathrem scilicet, inter amicos ab Alexandro receptum. Loccenius.

10, 5, 24. *ACCIDENTIS*) Hoc est procidentes ad genua eius, exorandi scilicet causâ, ut ipsorum misera cibum caperet. Vulgo *adsidentes*, male. correximus ex Mss. excerptis.

QUINTO DIE) Vulgo septimus in edicæ dies, ut criticus; habetur fatalis, Macrobi. in Somn. Scipionis 1, 6. Hoc obseruatum est, quod sine hausu spiritus vi-

ira horas septem, sine cibo ultra totidem dies vita non durat. Ctesias tamen in Persicis tradit Oebaram decem dierum inedia se confecisse.

10, 5, 27. **FORTITUDO**) Tot exemplis haecenus relatis testata. Non tamen omittimus memorabile hominis apophthegma, quod vim eius animumque penitus aperit, ab Aufonio in gratiarum actione relatum: *Quum legisset illos Homericos versus, quibus, Hector, e provocante, è nouem ducibus, qui omnes pugnare cupiebant, unum deligi placeret, fortis euentus; trepida tibi conceptione rotorum Iouem Opt. Max. totus precatur exercitus, ut Asiace, vel Tydei filium, aut ipsum regem ditium Mycenarum fortiri patiatur Agamemnonem: Occiderem, inquit, illum, qui me tertium nominasset.* Iure igitur eum introducit Lucianus in dial. mortuor. omnibus in re militari se praestantiorē affirmantem, & Sabellicus in exemplis 1, 5. omnibus haud dubie praepōnit. Sunt tamen qui alios aequant aut antepōnant: de quibus in prolusionibus dixit Raderus: & nos eramus dicturi, si tempus aut locus pateretur.

QUORVM HÆC SOLA VIRTUS FUIT) An huc respexit Vir Eximius, qui Iacobo Britanniae Regi dedicauit Chrysostomum: *In reliquis artibus ita excellis, ut quas singulas ij, qui illis artibus praesunt, tenent singuli, eas tu teneas vnus vnuerfas.* Hieronym. Epist. 2, 22. *Ita in singulis virtutibus eminebat, quasi ceteras non haberet.*

10, 5, 28. **LIBERALITAS**) Cuius testes Laertius in Xenocrate: Fulgof. 4, 8, 1. cap. de liberalitate, cuius principatum Alexandro tribuit: Plutarch. apophth. c. 37. Phocione cap. 12 o. Alex. c. 70. & de fort. 1, 14. 2, 1. & 4. continuator Sleidani lib. 16. (studiosorum enim utilitati inferuens, nouos etiam auctores nominare non fastidio; ut qui delectum librorum habere non potest, utatur eo cuius copia offertur; praesertim vbi similia exempla congeruntur. quae tamen eo loco leguntur, deprompta scias ex Camerar. subscisu. 1, 4. & 2, 55.) Ælian. hist. var. 1, 25. Marcellin. 25, 14. Imp. Iulianus id aliquoties praedicauit, *Alexandrum Magnum tibi haberes thesaurus interrogatum, apud amicos, beneuole respondisse.* Dictum id alludere videtur Martialis 5, 43. vbi Raderum vide. & Piccardus deca. 14, 6. obseruat. Coelius 7, 28. & 13, 33. Sextus Empiric. contra Mathematic. c. 17. Valer. Max. 4, 3, 3. & 4. ext. Sen. de benef. 2, 16. Guido Bituric. in exemplis: Schönborn. polit. 2, 33. Patric. de regno 7, 11. aliique passim. Quae fama pellexit sophistam illum quem Agell. 17, 21. explodit, ut liberalitatem à nescio quo in Carneadem collatam, non ab alio quam Alexandro profectam crederet. Quare memoria labi Raderum ad Martial. 6, 10. putem, vbi ait Alexandrum mendico stipem negasse; ei tribuens, quod Antigono Senec. de benef. 2, 17, 1. Vix enim reperias Alexandrum quicquam cuiquam denegasse, qui dignus beneficio videretur. Cum igitur suae magnanimitatis hunc fructum tulerit Alexander, ut etiam ab illis ad quos ex eius liberalitate nihil pertuenit, tantis feratur laudibus; merito nostrae etiam Musae deprædicandis eorum virtutibus gaudent, quorum beneficia sensimus.

CLEMENTIA IN DEVICTOS) Aliosque: ut in signe exemplum est apud Marcellin. 14, 38. Sed de deuictis Osimensis Episc. ad Carolum V. verbis Guicciardini hist. lib. 16. *Alexandri Magni & Iulij Caesaris nomen clarius fidei animi illa magnitudo, qua hostibus veniam dederunt, victis regna restituerunt; quam tot victoriae, totque tropaea.*

10, 5, 29. **GLORIAE CUPIDO**) De qua Val. Max. 8, 14, 2. ext. Lucian. citato loco supra in scriptor. hist. Alexandr. voce *Onesivinus*. Simocatta 4, 13. Dio Chrysost. orat. 4. Philo lib. 2. de Cherubim: Sen. Suasor. I. Philofrat. 2, 4. Maxim. Tyr. dissertat. 19. Quae de caussa optauit sibi plures mundos, quos subigeret. quo forte trahi possit Sen. de benef. 7, 2. & epist. 91, 23. Vide Glycam: Ælian. hist. var. 4, 29. Plutarch.

arch. de animi tranquill. c. 6. & Cedrenum. Quam eius cupiditatem merito miratur Augustus apud Plutarch. apophth. cap. 46.

10, 5, 30. *OLYMPIADA*) Quam charissimam ipsi fuisse, præter alia docet Curtius 3, 6, 15. ubi medicus eius nomine sæpius ingesto, vitales ægroti spiritus excitat. quomodo & Fabianus apud Sen. Suasor. I. idoneum locum censet, vnde argumentum dissuadendi, ne Oceano se credat, sumatur: *Memento Alexander, matrem in orbe victo adhuc magis, quam pacato relinquis.* Item Cestius ibidem. Eius igitur causa etiam cum patre similitates exercuit. Arrian. 3, 1, 24. omniaque deinceps illius impotenter facta tulit; quanquam sentiret esse prægrauia. Idem 7, 3, 33.

PHILIPPUM VLTIVS) Quæ tamen vltio non tam ex pietate profecta creditur, quam ad suspicionem (nam ipse paternæ necis particeps habebatur) diluendam: vel etiam ne cuiquam regem occidisse impune foret. Quod in primis rebus esse cordi prudenter monuisse Sigismundum Imp. viduam quandam Hungaram, in cuius arce conspiratione procerum nonnullorum captiuus detinebatur, scribit Æn. Syluius de dictis Alphonso lib. 3. Vide & sup. ad 5, 13, 28.

10, 5, 31. *IN AMICOS BENIGNITAS*) Hephæstion apud Photium Cod. CXC. de Alexandro rege commemorat, dum Ephesi Palamedem per dolum occisum in tabula spectaret, turbatum animo fuisse, quod illi per fraudem interempto similis esset Aristonicus Alexandri in pile lusu socius. Tanta nimirum erat Alexandri animi mansuetudo, tantumque amicorum studium. Osculandi eius ius amicis fuisse, etiam cum deus credi vellet, constat ex Arriano 4, 2, 28. & aliis.

10, 5, 32. *VENERIS*) De coniugibus, sed & concubinis Alexandri, vide Reineccium. Ad insaniam amore puerorum exarsisse tradit Athen. lib. 13. pag. 603. Cuius rei vestigia passim in Curtio quoque. Magis igitur merito laudem hanc Germanico tribuere videtur Tacit. 2, 73, 3. Alexandro hac in parte similis fuisse fertur amator eius atque æmulus Turcorum Imp. Selynes: qui apud Tuberonem lib. 10. hist. extremo, fertur in libidinem masculorum paulo propensior fuisse. Alij nulla eum nisi ex permissa voluptate usum affirmant.

INGENTES DOTES) Scribendum ingenij dotes, prolixè ostendit, me plane assentiente, Acidal.

10, 5, 33. *ILLA FORTVNÆ*) Quæ plerumque suam naturam corrumpit, sup. 3, 2, 17. Tacit. H. 1, 15, 5. felicitate corrumpitur. Lium 9, 18, 1. de hoc ipso Alex. confer. Adde Plutarch. Eumene.

DIIS ÆQVARE SE) Quapropter Mandanin ex Indicis philosophis Alexandri nuncij ad Iouis filium vocabant apud Strabon. lib. 15. sed ille nec paruit, & negavit esse filium Iouis. Eadem de causa vituperatur à Dione Chrysof. orat. 64. sed prolixius ea de re supra tractatum.

COELESTES HONORES ACCERSERE) Schragius, cuius opera Manuscriptorum Codd. excerpta optima nactus nos esse, supra prædicauimus, adnotauerat hic illa Suetonii de Caligula 22, 5. diuinam maiestatem asserere sibi capis. Credo quod hoc etiam loco substitutum hoc verbum vellet pro accersere. non aduersor.

QVAS ANTE VICTORIAM) De moribus loquitur. quos ergo scribendum.

10, 5, 34. *IRACVNDIAM*) Quam vt dissuaserit Aristoteles, Ælian. hist. var. 12, 54. memorat. De ira cohibenda libri sunt Senecæ & Plutarchi. Collegit nonnulla Cælius Rhod. 23, 20. &c.

CVPIDINEM VINI) De Alexandri bibacitate vide Plut. Sympos. 6, 1. Dion. Chrysof. orat. 64. Julian. in Cæsar. Athenæum 10, 10. Ælian. hist. var. 2, 41.

Liu.

Comment. in Curtium. lib. 10. cap. 5. n. 35. 36. 37. & c. 6. n. 1. 4. 6.

Liui. 9, 18, 4. Lamprid. in Alex. c. 30. Plin. 14, 5. Camerar. subcifu. 1, 94. Ex quibus apparet recte sentire Coelum Rhodiginum, qui contra Arrian. 7, 5, 23. Alexandri ebrietatem excusantem disputat Lect. Antiqu. 22, 20. quem & vide 29, 17. 9, 11. & 28, 30.

10, 5, 35. *PLUS DEBVISSE FORTUNÆ*) Pausan. in Corinth. ait, id unum ex sententia non cessasse, quod Mimantem fodere non potuit. Vnde Nicetas in Balduino: *Ne Alexandro quidem ferunt omnia successisse ex sententia.* Verum auctori subscribit Gentilis de arm. Rom. 2, 12. vbi exactissime quaestionem hanc pertractat. Contra Plutarch. duabus orat. de fortuna Alexandri pertendit, virtutem in eo priorem fuisse, quam ei laudem elegantissimis his verbis vindicat & Apuleius lib. 1. Flo- tid. *Solus à condito auro, quantum hominum memoria extat, inexsuperabili imperio orbis au- elus fortuna sua maior fuit: successisque eius amplissimos & prouocauit ut strenuus, & aequiparauit ut meritis, & superauit ut melior: solusque sine emula clarus, adeo ut nemo eius audeat vel sperare virtutem, vel optare fortunam. Qui locupletem insuper testem habent Demoithenem epist. 1. de concordia: Si quis Alexandrum eo fortunatum putat, quod ei prospere successerunt omnia: is illud repetet, eum agendo & laborando, & audendo, non desulendo fuisse fortunatum. Inuidenda laus Syllæ apud Sallust. Iug. 95, 5. fel- cissimo omnium ante ciuilem victoriam, nunquam super industriam fortuna fuit. Ceterum neque virtutem sine fortuna magnopere proficere, neque fortunam sine virtute certo fundamento niti, supra ad 8, 10, 18. monuimus.*

SOLVS OMNIUM) Immo apud Vellei 2, 35, 3. Cato semper fortunam in sua potestate habuit. Sed longe diuerso modo. Alexandro solebat enenire, quod malebat; Cato malebat, quod euenerat.

10, 5, 36. *VITÆ FINEM EVNDEM*) Quam felicitatem obti- gisse Selyni Turcorum Tyranno tradit Tubero sine lib. 10. histor. verbis Liuianis, quæ sup. ad num. 31. retulimus.

10, 5, 37. *QUAM VT VNVS*) De imperio Rom. Tiberius apud Tacit. 1, 11, 2. *Solam Augusti mentem tanta molis capacem &c.* Quam difficile sit impe- ratorem in locum boni principis legere, ostendit dignus notatu locus in Vopisci Aure- liano c. 40.

ETIAM MINIMÆ PARTI) Plutarch. de fort. Alex. 2, 12. De- metrius, cui Alexandrea potentie paruum Fortuna portunculam conulerat, passus est se Catebarum (Iouem Elicionem reddit Turneb. aduers. 9, 9.) tanquam deum qui in terras descendisset appellari &c. Vide eundem in Demetrio c. 20.

10, 6, 1. *CETERVM BABYLONE*) His quæ postea narrantur, in- gens haud dubie lumen accederent, decem libri quos de rebus post Alexandrum gestis Arrianus, aut quatuor quos Dexippus conscripsit. Iuuant sic quoque nonnihil à Pho- thio inde excerpta, quem vide Cod. XXCII. & XCII.

10, 6, 4. *DIADEMA*) Quod primus Macedonum vsurpauit, si vere Iustin. 12, 3, 8. Postea duces quoque eius, sumpto regio nomine, vsurparunt, de qua re Plutarch. in Demetrio cap. 20. De Persis vide Brisson. lib. 1. de Regno Pers. pag. 7.

10, 6, 6. *ACCOMMODASSE REBVS HVMANIS*) Quemad- modum vates de Catone

Tertius à calo cecidit Cato - - -

Et de I. Cæsare Pelignus olor. Ouid. Metamorph. 15, 816.

Hic sua compleuit, pro quo Cytherea laborat,

Tempora, persequis quos terris debuit annis,

Ut deus accedat calo, templique colatur.

Raderus. Eodem tendit

illud Virgilio de Marcello, Æn. 6, 869.

Ofen-

*Offendens terris hunc tantum fata - - - & vilitata acclamatio
Serus in calum redeat - - - - Horat. Carm. 1, 2, 45.*

10, 6, 7. *AB IMMORTALITATE SUBDUCCITVR*) Fateor me non intelligere hoc ænigma: nisi quod de corpore capiendum autumo. eum sensum rectius efficias ita, quod semper immortalitati subducitur, quia nempe mors & sepulchrum istud sibi vindicat. Sciebant enim etiam eos qui pro diis tum colebantur, fuisse mortuos.

10, 6, 8. *CORPVS SINE SPIRITV*) Maximus serm. 9. Epaminondas cum magnum & pulchrum videret exercitum sine duce; Quanta, inquit, bellua, caput nullum habet. Vide Polit. Lipsii 5, 14. & in primis alibi citatum Gruteri discursum in Tacitum. Scitum illud siue Demadis, siue Leosthenis dictum, nam utriusque tribuit Plutarch. in apophth. cap. 42. & de fort. Alex. 2, 9. de hoc Macedonum exercitu, similem esse Cyclopi excaecato.

10, 6, 9. *ROXANE PRÆGNANS*) Consentit his Plutarch. c. 130. Iustin. 12, 15, 9. quæ mox peperit filium, cuius nomen quærit Lambinus ad Probi Eumenem nota 108. putatque ex Probi Phocione conjici posse, Philippum fuisse appellatum; Trogo autem Herculeum nominari. At Herculeum Iustin. 11, 10, 3. ex Barsine filium Alexandri facit: quod agnoscit ipse Lambin. ex Diod. 20, 20. ad illum Probi locum in Phocione nota 42. ubi verba auctoris: causam apud Philippum regem verbo, re ipsa quidem apud Polyperchonem iussus est dicere, mauult accipere de Philippo Alexandri, ut ei videtur filio, quam de Aridæo Philippo Alexandri fratre: ad quem tamen haud dubie pertinent. Verum autem nomen filio Roxanes fuit Alexander, quod certum est ex Pausania Atticis & Bœoticis, item Dexippo apud Photium & Eusebium. Adde Porphyrium mox ad 10, 6, 11. Diod. 19, 115.

A QUIBUS REGI VELITIS) Infantibus enim & pueris regibus tutores & curatores dantur etiam inuitis, quod pluribus IC. auctoritatibus multaque ex antiquitate exemplis prolixè ostendit Tiraquellus de iure primogenitorum 40, 207. &c.

10, 6, 10. *TVM NEARCHVS*) Operæ precium est conferre deliberationem à proceribus Hungariæ institutam post excessum Alberti regis, à P. Callimacho eleganter perscriptam, ab initio rerum à Wladislao gestarum: vnde pauca maxime huc pertinentia excerptam. *Et primo quidem nihil exaudiebatur, præter voces felicem fastumque partum reginæ ominantium, asserentiumque minime prius de nouo rege referendum, quam illa peperisset &c. Valuissetque publicus favor &c. si Ioan. Huniadianus &c. vrgentium periculorum non admonuisset &c. Præterea in partu reginæ, etiam ut votis omnium correspondisset, dum puer coalesceret, parum momenti fore constabat, ad regni curam, & tutelam, quum interim virorum animi muliebri regimine aspernarentur, propter imbecillitatem (impotentiam videtur voluisse dicere) plerumque illi instam sexui: & si curatores postremo assignarentur, intelligebant regium fastum, regiasque cupiditates in paulo ante paribus conditione vel perferre, vel explere durissimum fore.*

10, 6, 11. *E BARSINE FILIVM*) Is Hercules dictus. Iustin. 12, 15, 9. quem postea Cassander occidi iussit. Iustin. 15, 2, 3. Diodor. 20, 28. Pausan. in Bœoticis. Corrigendus in eius mulieris nomine Porphyrius apud Euseb. in regno Macedonico: Κατίλιπι ἢ ὁ Ἀλέξανδρος παῖδας, Ἡρακλῆατι ἐν Μακεδονίᾳ τῆς Φαρναβάζου, Ἀλέξανδρον πᾶσι Πρωξάνης τῆς ἐξουέρτα τῷ Βάρκτων βασιλῆως. scribe ἐν Βαρσίνης, quam hic Pharnabazi filiam facit, Plutarch. c. 36. & Eumene cap. 2. Artabazi, Arrian. 7, 1, 18. Darii regis. Sed in nomine consentiunt.

10, 6, 14. *CVR PERSAS VICERIMVS*) Acutius foret omittere particulam interrogantem: aut si tenere malis, rescribere vicimus, extrita è medio syllaba

Comment. in Curtium. lib. 10. cap. 6. n. 15. 18. 20. & c. 7. n. 2.

syllaba quæ temere inculcata fuit, ut solet, & in Liviō 45, 22, 5. factum: nec tam exitu eorum (bellorum) quod vindicatis, quam principii, quod non sine causa suscipiatis, gloria mini. scribendum enim, quod vincatis.

10, 6, 15. SEDE ALEXANDRI) Si noster ex fide hæc narrat, hinc stratagema suum desumpsit Eumenes, cuius hominem prudentissimum, ipsum architectum fuisse libens credebam: ut nempe ab Argyraspidibus receptus, cum satis sciret haud in longum dicto audientes sibi habiturum, nisi arte exprimeret obsequium, quod auctoritate non poterat; in castris suis aureum solum cum diademate & sceptro, armisque quibus Alexander solebat uti collocari iuberet, iuxta quod de communibus rebus consilia capientes, non ab Eumene, sed Alexandro regi sibi viderentur. Vide Diodor. 18, 60. Probum & Plutarch. in Eumene cap. 23. & Polyænum 4, 8, 2.

10, 6, 18. PERVICACIUS OBLATVROS) Talis accisimus Augusti apud Tacit. 1, 3, 3. qui nepotes suos principes iuventutis appellari, destinare consules, specie reculantis flagrantissime cupiverat. Eodem etiam libro Tiberii dissimulata cupiditas traditur. Ibidem 3, 35, 3. Blæsus procol. Africæ nominatus respondit specie reculantis &c.

10, 6, 20. HOMINES NON FERENT) Suspectum hoc mihi: neque dum istud plane probo: in istius humeros ruas hominis: certe non ferens. Acidalius. Ego nihil mutandum arbitror, nec enervandam vim violentissimi sensus, Perdiccam regnare prohibeant dii, & prohibebunt ut auguror. quidquid autem illis tandem decretum sit, id certo mihi constat, homines non passuros. nec iam loquor de nobilioribus quam Perdicca est, quorum quidem maxime refert obuiam iri conatibus hominis; sed omnino de aliis cuiuscunque conditionis Alexandri commilitonibus: modo viri sint, animosque mares habeant. Ego quidem meique similes, qui seruitio mortem anteponimus, compertum habemus, viros fortes nihil inuitos perpeti, nec posse cogi, ut quod nolint faciant. Hic illorum verborum sensus est haud dubius.

DE NOBILIORIBVS) Quorum ut dixi maxime interest, vilioribus non subijci. Tendunt eo verba Augusti apud Sen. de clementia 1, 9, 11. ad Cinnam: Cedo, si spes tuas solus impello. Paullusne te, & Fabius Maximus, & Cossi, & Servilij ferent, tantumque agmen nobilium, non inania nomina praesentium, sed eos qui imaginibus suis decori sunt? Sed quinam amicorum Alexandri nobiliores Perdicca? erat enim stirpe regia genitus, ut patet ex 10, 7, 8. Sed Leonnatus ibidem itidem; & forte proximiori gradu Alexandrum hic contigerit. Aridaeus autem Alexandri frater erat, Ptolemaeus credebatur. Quin & Neoptolemus Alexandri auunculus adhuc supererat, de quo Arrian. sine lib. 2. cuius nullam à Curtio mentionem fieri miror.

10, 7, 2. ARIDÆVS PHILIPPO GENITVS) Ex Philinna Larissæa: quam Ptolemaeus apud Athenæum 13, 5. saltatricem fuisse refert; at Iustin. 13, 2, 11. 13, 3, 1. Larissæum scortum. Ex Popma. Adde Plutarch. c. 130.

NUNC SOLVS HERES) Nam Barsines filius Hercules, velut captivæ, negligebatur. Raderus. Non modo velut captivæ, nam & Roxane captiva fuit, sup. 8, 5, 29. & 10, 3, 12. sed quia Barsinen iustæ vxoris loco non habuerat. Porro militis istius, quisquis ille fuit, sententiæ velut data opera contradicit Themistijs orat. 12. Alexandro apud Babylonem defuncto, Macedones successorem nullum idoneum reppererunt: sed Ptolemæo Lagi filio Aridaeum solidum prætulerunt, tanquam pecunias mortui fratris loco, superstiti perfoluerent, non imperium conferrent, cuius heres ille vnicus est, qui illud conseruare, ac tueri nouerit. Quæ sequuntur in Curtio: præteritur à vobis, in memoriam reuocant ista Taciti 3, 18, 6. Mibi quanto plura recentium, seu veterum reuoluo, tanto magis ludibria mortuorum cunctis in negotiis obuersantur. quippe fama, spe, veneratione

potius omnes destinabantur imperio, quam quem futurum principem fortuna in occulto tenebat. Etiam providentiæ id tribuit Sen. de benef. 4, 31. Interdum solent dicere: Quid sibi voluit providentiæ, quæ Aridaum regno imposuit? Illi putas hoc daturum? patri eius datum est, & fratri.

10, 7, 5. *IMPENSA PROBRA*) Malim intentis, hoc est, intenta. Quæ Pithon oblique iecerat, eo tendebant ut Aridaum probris & contumeliis exagitaret, inuisumque popularibus redderet: verum id contra euenit. Signum defectus, quod hic notant, quæ * magis ipsi, sustuli: nihil enim deest.

DVM MISERENTVR) Solet hoc fieri, & plerumque perpetam. Est enim etiam misericordia affectus, ut reliqui cæcus & improvidus, & in deteriora ferri pronus, quoties ratione non regitur. Vide Sen. de Clement. 2, 4. Ergo & in sacris interdicitur Deuter. 19, 13. & 21. Favorem autem ex commiseratione nasci solere certum est. quo intuitu sic emendandum putabam in Tacit. 14, 58, 5. magni nominis misericordie reperiuntur bonos &c. quo loco DEO volente plura. Interim Iustia. 37, 2, 3. & ibi citatos vide.

10, 7, 10. *SUFFRAGARI REIP.*) Locus sane difficilis: quem sic restituere conatus Acidalius: *Suffragari reip. de nouo rege paulo ante recepto robur atatis: experirentur modo stirpem Philippi, & filium ac fratrem regum duorum: sibi ipsi potissimum crederent. quod quidem in textum recepit Raderus. Prætulim tamen Sebilii coniecturam: suffragari (sic enim habent impressi quidam) reip. de nouo rege paulo ante concepto, robur atatis experirentur: modo si. Ph. e. f. a. fr. v. d. sibi met. (sonet credo voluit scribere) ipsi potiore crederent. Rectius enim utique robur atatis opponitur regi paulo ante concepto (Roxanes utrum intelligit) quam verbo suffragari iungitur. vltima autem inuidiæ plena sunt in tutores pueri regis, si tamen puer nasceretur, iacta: quos & mox num. 14. arguit affectasse nihil ad ipsos pertinens regnum. & supra 10, 6, 21. sub tutela speciei regnum occupaturos esse.*

10, 7, 11. *NULLVM PROFUNDVM MARE*) De hac similitudine dictum sup. ad 9, 4, 22.

10, 7, 12. *QVAM SPERAVERAT*) Quam streuerant legendum contendit Acidalius. Cuius sententiam, ut solet, in textum recepit Raderus.

POENITEBAT POENITENTIÆ) Saluianus lib. 5. hac fere loquendi forma de peruersis poenitentibus: Quomodo igitur tales istos poenitentiam se egisse non poenitet? Qui fortean respexerit ista Tertulliani de poenitentia cap. 5. Ita, qui per delictorum poenitentiam instituerat Domino satisfacere, diabolo per aliam poenitentiam poenitentiam satisfaciat. Scilicet hæc non est *μετάνοια ἢ ἀμεταμέλητος* Apostoli ad Corinth. 2, 7, 10. qua non fruuntur, nisi quos erratis cognitis, secundum præscripta domini dolor mærorumque & pudor intrauerit. Sic Augustin. Confess. lib. IX. sub fin. *dolorem meum alio dolore dolebam.* Ceterum rebus aduersis ita fieri, ut nulli consilio acquiescant homines, pulchre ostendit Virdungus ad Taciti Agric. 38, 2. *eligere latebras, ac statim relinquere.*

10, 7, 14. *NOVIQVE REGIS SATELLES*) MSS. delent coniunctionem, cum sequenti verbo, *minabatur.* probe. Sed si cui vulgata potior, tamen hoc de ipso Meleagro capio, eoque iungendum puto sequenti verbo; *novique regis satellites sequitur.* *Phalanx &c. imperij vires remansuras esse.* Quanquam Modius Acidalio probante; *satelles.* Sequitur *phalanx &c.* Sed ut dixi *satelles* hic intelligitur Meleager. nec enim *urbam satellitum*, cuius postea mentio, habuit, priusquam plurimum consensu rex esset declaratus. Itaque vulgatis ante Modium assentior. nisi quod cum illo *gaudebam* eliminem.

HASTIS

Comment. in Currium. lib. 10. c. 7. n. 16. 18. 19. 20. 21. & c. 8. n. 1.

HASTIS CLYPEOS QVATIENS) Morem eum sepe expressit Ammian. quæ loca observavit doctissimus Lindenbrogius ad auctorem istum 14, 8. *Hastisque feriens scuta, qui habuit iram pugnantium concitat. vbi alii quoque scriptores citantur. quibus adde Polyb. 15, 12. Romani more patrii clamorem tollunt, & gladiis ad scuta concrepant.* Fit autem hoc nimirum ad terrorem aduersariis incutiendum, vt indicat ex Polybio Lilius 28, 29, 4. *ex preparato simul omnium rerum terror oculis auribusque est offensus. Exercitus qui corona concionem circumdederat, gladiis ad scuta concrepuit. &c.* Quapropter & venatoribus elephatorum observari scribit Ælian. hist. anim. 8, 10. Eodemque opere 16, 25, 1. tradit Persas ne strepitum eiusmodi paucescerent, equos suos ad suetudine condoces fecisse. quod si fecissent Scythæ fratres, equos eorum terrene non potuisset Ajax, & pedestre certamen inire coactos vincere, apud Philostratum in Heroicis.

IMPERII VIRE) Vires malim cum Acidalio.

10, 7, 16. **CONCLAVE ADSERVARI)** MSS. observari, vnde Palmerius obserari, quod verbum hic optime convenire iudico. & firmatur è seq. versus *claustra perfracta sunt.* Et sane facilis est verborum illorum permutatio, quam & factam credunt viri docti in illis Flori 3, 6, 10. *Propontidis fauces Porcius Cato se obditis nauibus, quasi portam observavit.* Nam alii libri, *observavit.* vbi tamen & alterum tolere, haud itidem opinor, in Tertul. apolog. cap. 7. *quis cruenta, vt inuenerat, Cyclopium & Sirenarum ora iudici referuavit?* conuenientius enim ingenio scriptoris, *referuavit.*

PTOLEMÆVS QVOQVE) Eundemque Pausanias in Atticis affirmat Alexandro mortuo, iis qui ad Aridæum Philippi F. regnum vniuersum deserébant, *restitisse, regnumque in plures diuidendi autorem in primis exiisse.*

10, 7, 18. **DEMPTIS GALEIS)** Quod & fecit Craterus, in proelio quo occisus est. Arrianus apud Photium. Item Sacrouir apud Tacitum, 3, 41, 4.

QVI CVM PERDICCÆ ERANT) In Græco auctore vnde hæc transtulit Curtius videtur fuisse, *τὸς δὲ Περδικκῶν, vt ex toto negotio hic prodiret sensus: precari Perdiccæ copere, vt abstinere bello, regique & pluribus cederet. Prior Perdicca cum suis arma deposuit, regique idem fecere.*

10, 7, 19. **NE A CORPORE)** Raderus, nescio quo auctore, negationem expulit: voluitque Meleagrum suasisse Perdiccæ vt discederent à corpore Alexandri, quo nimirum facilius circumuenirentur, quos defuncti regis reuerentia hætenus texisset. Sed certe præstat ille sensus, *ne discederent:* Sic enim putabant se certo loco, velut carceri includi, vbi, quando inimicis libuisset, iniuriæ opportuni forent. Nam de reuerentia defuncti regis superuacuum est dicere, quum iam effracta claustra, commissam pugnam, illata vicissim acceptaque vulnera legeris. Deinde credibile magis est ne à corpore discederent suasisse, vt scilicet tanquam honoris causa defuncto hæerent, vt apud Tacit. 3, 5, 2. nam locum eiusdem 1, 7, 4. huc non trahendum, in notis ad locum istum defendi.

10, 7, 20. **IN CAMPOS)** Alii in campos. & Perd. Vnde patet legendum, *in campo: sed &c.*

10, 7, 21. **ABRUPISSE)** Forte abruptissime se.

10, 8, 1. **NI OCCVPETVR)** Sic edi curauimus cum Radero. vide notata ad 7, 6, 14.

MEMINISSE EVM) Perdiccæ. falsus est qui hoc eum ad Aridæum refert. sequentia fatis id euincunt.

QVEM METVAT) Nam naturalis est & odisse, quem times; & quem metus.

metueris, infestare se possis. Minucius Felix. vbi rescribo, quem oderis; est enim gradatio, metus odium generat, hoc nocendi cupiditatem. Similia dicta nonnulla vide apud Gilbertum Cognatum adagio 1316.

10, 8, 2. *PATIEBATVR MAGIS*) Non tam consilio, quam ignavia, & imbecillitate animi. vt in ipsum quoque iure expetat Vitellianum elogium, non iam imperator, sed tantum belli causa erat. Tacit. H. 3, 70, 8. Quantum diuersus ab eo frater? qui mori mauult quam precario rex esse, sup. 9, 2, 34. Interdum tamen acres etiam principes multa prater animi sui sententiam pati coguntur, quomodo Tacit. 1, 10, 4. prodit, Augustum multa Antonio, dum interfecit, patris relictur, multa Lepido concessisse. Quid hodieque patiantur principes, ipsi nouerint. vix enim quemquam huius molestiae exortem reperiri consentaneum est.

SILENTIVM PRO IMPERIO) Vulgo qui tacet consentire videtur, vtique si posset contradicere. Imbecillis autem stultaque verecundi silentii nonnulla exempla, interque ea hoc ipsum Aridæi, refert Gruterus ad ista Liuii 42, 1, 8. silentium nimis aut modestum, aut timidum.

10, 8, 3. *ANIMI VVLTVSQVE CONSTANTIA*) Non dissimile exemplum est apud Sicul. 19, 51. de Olympiade, ad quam interficiendam cum Cassander ducentos satellites misisset, omnes eius conspectu & maiestate territi refugerunt. Iam de Mario Velleius 2, 19, 4. ad quem interficiendum missus cum gladio seruus publicus, natione Germanus, qui forte (ab) imperatore eo bello Cimbrico captus erat, vt agnouit Marium, magno eiulatu expromenti indignationem casus tanti viri, abiecto gladio, profugit à carcere. Scripsere de eodem Mario Val. Max. 2, 10, 6. Plutarch. in eius vita c. 65. & Appian. de bell. ciuilibus, Raderus. Adde Iustin. 32, 1, 6. de Philopomene: de Pyrho Plutarch. in vita c. 72. de Dario, eundem in Artoserxe c. 47. de Carolo V. Camerar. subcisiu. 1, 30. de Iacobo Magna Britanniae rege, Continuatore Sleidani Lurdorpium.

10, 8, 6. *SEDITIONE Prouisa*) Aldini exemplaris lectionem hic sequimur, cui & Mss. fauent. at illa vulgatis aliis, Acidalioque maxime displicet. omnia igitur mutarunt, voluntque regem à militibus interrogatum, non à Meleagro, quod quidem ipsis plane absurdum videtur. Ergo vt suam sententiam tueantur, illud *prouisa* mutarunt in *professa*, aliaque scere quæ nunc non exequor. Tantum aio recte scribi: *Atque ille seditione prouisa, cum regem adisset, interrogare eum cepit, an Perdiccam comprehendere ipse iussisset? Ille Meleagri instinctu se iussisse respondit.* Totum negotium sic se habuerit. Leonnatus cum equitibus in campos se receperat: at Perdicca sperans pedites quoque se pellecturum, in vrbe substitit. vbi Meleagri insidii petitus, ad Leonnatum & equites se recipit. Interim percubuerat rumor Perdiccam iussu Meleagri interemptum esse. Macedones igitur, pedites inquam, indigne ferentes viri tam clari grauem casum, vt est vulgus mutabile subitis, conceptum paulo ante odium in commiserationem viri vertit, & præ se fert velle necem eius vlsceri. Eam rem in suam perniciem erupturam præuidens Meleager, adit regem, & militibus coram interrogat, an Perdiccam comprehendere ipse iussisset? sperans confidente rege omnem inuidiam, omneque periculum posse declinari. Quo fere sine Tiberius apud Tacit. 1, 8, 5. quaerit ex Messala, num se mandante eam sententiam dixisset? ad inuidiam, inquam, appetitæ dominationis euitandam, si eius sententiæ alium auctorem, ipso confidente, posset ostendere.

10, 8, 9. *INTRA SE QVOQVE VOLVENTES*) Vel quisque voluentes, vel quoque (id est, vnoquoque) voluente legendum putat Acidalius: prius ego etiam olim diuinaueram. idemque Bongarsio placuerat,

EX

EX-COMPARATIONE REGIS NOVI) Sic apud Suetonium Calig. 6, 4. *auxiū gloriā deficiūque defuncti* (Germanici) etiam atrocitas insequentium temporum. Plutarch. extremo *Αποκεκε*: *Clemens habitus est & popularium amans, præcipue ob filium Ochum, qui lenitū & atrocitate omnes superavit.* Plura forte aliquando ad ista Taciti 14, 51, 3. de Burro: *civitati grande desiderium eius mansit, per memoriam virtutis, & successorum alterius segnem innocentiam* (quod apprime quadrat in Aridaum) alterius flagrantissima flagitia & adulteria. Hinc relicto successore Tiberio suspectus Augustus fuit, tamquam *comparatione decerrima gloriā sibi quasivisset.* Tacit. 1, 10, 9.

10, 8, 10. *REQUIREBANT*) Expungebam hanc vocem: eandemque reperio fuisse mearem Acidalio.

QUANDOQUE) Acidal. legit, quando tanta oblata esset occasio: & occasionem, dubius tamen, interpretatur de morte Alexandri; quo quadrat illud Taciti H. 1, 21, 4. *opportuni magnis conatibus transitus verum.* Mihi tamen præplacet recepta lectio, *quandocumque*: vt primum excutiendi Macedonici iugi nacti fuissent occasionem, ei non esse defuturos.

10, 8, 12. *FAMES ESSE CEPIT*) Tentat Acidalius, nec tamen probat, *fames excepit.*

10, 8, 13. *TVTIOR ALIENA SEDES*) Non omnino dissimile quod & notatur Tacitus 2, 17, 3. *mirumque dictu, duo hostium agmina diuersa fuga, qui siluam tenebant, in aperta; qui campos adstiterant, in siluam ruebant.* Scilicet omnia metuenti presentia maxime dissiident, vt ait idem H. 3, 85, 2. Tarentini sub Rege Pyrrho τὰς πόλεις αὐς ἀποστρέφειν εἰς τὸς ἄγρους ἀπεδιδρασκόν, Appian. in Excerpt. Valef. Talis facies Romæ sub Decemuiris Liu. 3, 38, 12.

10, 8, 16. *INTER SE CERTANTIVM PRÆMIA*) Quæ consideratio sæpe pacem persuasit infensissimis. Apud Sallust. Iug. 79, 3. *ne mox victos victoresque desessos alius aggrediretur, per inducias sponsonem faciunt.* Quem ad locum multa professe poterit, quisquis nostrum auctorem illum notis illustrandum sibi sumpserit.

10, 8, 17. *CVM CIVIBVS*) Idem inculcat Cæsari Sallustius de Republica. Agesilaus apud Xenophont. *Hostis loco ciuem nullum habebat.*

10, 8, 18. *ALTERA LEGATIONE*) Cassiodor. Var. 3. ep. 4. *Impatiens sensus est, ad primam legationem proinus arma mouere.* Vide Paschal. Legat. c. 6.

10, 8, 21. *FRATRIS CLARITATE SUPPRESSAM*) Acidalius mauult *suppressa*: non male. præsertim si & sequentia leuiter emendes; *Ingentem spem inuolū ante eum diem fr. cl. suppressa, in eo moderata exciuit oratio.* Si tamen pro *spem* legas *speciem*, quæ sæpe se inuicem loco pellunt, quadrabit *suppressam*.

10, 9, 1. *INSOCIABILE EST REGNUM*) Ita Alexander Dario pacem petenti respondet supra 4, 11, 22. ex Iustino 11, 12, 15. *neque mundum posse duobus solibus regi, neque orbem summa duo regna saluo terrarum statu habere.* Ita Ennius quoque apud Ciceronem offic. 1, 8. *Nulla sancta societas nec fides regni est.*

Homerus Iliad. 2, 204.

Ὅνκ ἀγαθὸν πολυπραγμονίη' εἰς κτίσανθ' ἔστω,

Ἐἰς βασιλεύς

Vbi Scholiastes. Hanc causam esse voluit (vt ex Aristotele annotauit Delrius) Musæus, cur aquila tres pullos excludens duos nido deturbet, vnum educet. Seneca in Agamemn. vers. 259.

Nec regna socium ferre, nec tædæ sciunt. Lucan. 1, 93.

Nulla fides regni sociis; omnisque potestas

Impatiens consortis eris - - Statius Theb. 1, 129.

- - - *Et summo dulcius unum*

Stare loco, sociisque comex discordia regnis,

Idem suprema docet apud Matthæum 12, 25. veritas: *Omne regnum in se diuisum defolabitur.* Eleganter etiam Cyprianus: *inquam regni societas aut cum fide capit, aut sine cruore capit? (desiit?)* Hinc illa Ciceronis in Cælaem inuestio, quam primo de officiis leges. Simanca de Rep. 2, 3. Plura super his doctissimus noster Adamus Contzen Pol. 1, 14. & disertissimus Pontanus progymn. 13 par. 2. vol. 3. Raderus. Inde apud Tacitum 13, 17, 1. Neroni Britannicum opprimenti *plerique ignoscebant, antiquas fratrum discordias, Et insociabile regnum eximantes.* Adde Lips. polit. 2, 2. Clapmar. arcan. cap. 22. & latissime Tiraquell. de iure primigen. 4, 13. & seqq.

10, 9, 2. *CONLEGERE VIRE*) MSS. *conligere*. quod possis explicare, primo inter se depugnasse, & commisisse communes vires; mox dispersisse in regna plura.

CVM CORPVS ONERASSENT) Corpus supra modum onustum, obefumque redditum, à ceteris membris amplius sustineri non potest. duces ergo illi qui ad imperium se habebant, vt membra ad corpus, illi fulciendo non amplius sufficiebant: postquam excesserat Alexander, qui vnus tantæ molis par videbatur. Similia Petronii Dis ad Fortunam: *Equid Romano &c.* & Horat. Epod. 16. *Suis & ipsa Roma viribus ruit.* Adde Liuium præfatione, & Florum 3, 12, 6.

10, 9, 3. *PROINDE IPSE*) Hic est locus, vnde potissimum de Curtii nostri æuo coniectura capitur. De qua re proleg. cap. 1. respice, vbi diuersas doctorum opiniones retulimus: ex quibus eam quæ Vespasiani temporibus adscribit, meliorem deprehendisse videor, hoc etiam argumento, quod Augusto posteriorem fuisse constet ex eo, quod plurimis locis Diodorum aperte, non secus atque Polybium Liuius, interpretatus est: priorem autem Traiano conicio ex iis quæ de mari rubro adfert, omnia ex antiquis petita; cum sub Traiano tamen eo vsque pateret imperium, & quædam magis comperta afferri potuissent, ipsiusque principis, aut Romani certe populi, honorifica haberi mentio, quam per optimam occasionem non videretur omissurus fuisse. Cum iis qui sub Augusto vixisse putant, sentit Wolfius rer. memor. centur. 1. & sentire videtur Barthius ad Claudiani Rufin. 1, 275. Verum aduersar. 54, 7. non vult esse tam veterem vt plerisque videtur. Ioan. Isac. Pontanus elegantia ad Vossium epistola, tendit de Traiani temporibus hæc interpretari. Verum Rutgersii sententiam (Vespasiano coæuum facit) auctoris verbis apprime conueniens, ostendit Clarissimum literarum lumen Ger. Vossius, in eximio illo opere de historicis Græcis & Latinis, Lat. 1, 28. quod si aliquanto maturius adipsi licuisset, in tribus prioribus proleg. capp. admodum iuuari, in eo etiam de scriptoribus historie Alexandrina, omni fere cura leuari poteram. Nam de illis quoque diligentissime inquisitum est ei de Hist. Græc. 1, 10. & 24. Male sit iis, qui turbas has exitiabiles fouere, & quantum in ipsis est, immortales reddere gaudent: nam & elegantissimum illud opus ferius inspexisse, inter incommoda damnaque furialis huiusce belli numero.

NOVVM SIDVS. ILLVXIT) Similina hæc Senecæ de Claudio: *Sidus hoc, quod præcipitatio in profundum, ac demerso in tenebras orbi refluxit, semper luceat.* imo dicas ab alterutro desumpta. Lipsius ad Senecæ consol. ad Polyb. cap. 32. Agnoscas in pluribus scriptoribus multa, alia aliis Curtianis componenda, quæ occurrerint, dabo. Florus præfatione 8. *mones laertus, Et præter spem omnium, senectus imperij, quasi reddita inuentus reuirsit.* Prudentius lib. 2. contra Symmachum, in proso-

Seniam

- - - Senium omne renascens
Deposui, vidique meam flauescere rursum

Camicem - - - Symmachus Epist. 10, 22. *Fecistis ut verba eana luxuriae in primam reducta latini, & ver illud quondam vigentis aetatis.* Virgil. Georg. 1, 468.

Impiaque aeternam iuuerunt secula noctem.

Quem versus sublegit Sedulius 2, 244. leuiter mutans; *Impia perpetuam &c.* Cic. pro Flacco c. 40. *O nox illa, quae pane aeternas huic urbi tenebras attulisti &c.* Liu. 6, 17, 5. *Non obuersatam esse memoriam noctis illius, quae pene vltima atque aeterna nomini Romano fuerit?* Tacit. H. 3, 11, 5. *inchoauere annum sibi vltimum, Reip. prope supremum.* Eumenius paneg. ad Constantium Caes. c. 2. *De te igitur mihi (obiter corrigo Det. ig. mihi) Caesar iniuste, hodierna gratulationis exordium, diuinus ille vestrae maiestatis ortus, ipso quo illuxit auspicio veris illustrior.* Quos imitatus Rubeus ad Sixtum V. in dedicatione histor. Rauenn. *Qui felici suo Pontificatu, quasi salutari nobilissimoque exorto sperare optatissimam terris quietem, & vberitatem induxerit.*

10, 9, 6. *CERTE DIUTERNA POSTERITAS*) Ea dici potuerit Vespasiano, non parenti modo, sed iam auo. Sane similis Curtiano isti est locus. Silii Italici 3, 625. ubi Iupiter sic Vespasiani huius filium compellat:

*Tunc, o nate deum, diuosque dature, beatas
Imperio terras patrio rege, tarda senectam
Hospitia exipiens cali, solioque Quirinus
Concedet, mediumque parens fraterque locabunt.
Siderei iuxta radiabunt tempora nati.*

Clare Domitianum, non diu modo filium, appellat; sed etiam diuos daturum ait. Nec aliter Papinius Silu. 1, 1, 74. ad eundem Domitianum:

Salue magnorum proles, genitorque deorum.

Item 4, 3, 53.

Salue dux hominum, & parens deorum.

Quare palpus iste Curtii optime conuenit Vespasiano; non item Traiano *amidi.* Vossius.

10, 9, 7. *MORTE DEPONEBAT*) Malim morte ponebat.

10, 9, 9. *OSTENTARE EI CEPIT*) Suffecerat ostentare nec dubito quin reliqua sint ab aliena manu. Mss. tamen tenent.

10, 9, 12. *LVSTRARE MILITES*) Illustrat hunc Curtii locum Io. Meursius Vir Graecae Latineque egregie doctus, in Graecia Feriata, voce *Xanthica*, his verbis: *ΞΑΝΘΙΚΑ* Macedones celebrabant, eratque militum lustratio: Hesiychius. *Ξανθικῆ, ἰσθρὴ Μαιεδονῶν, Ξανθικῆ μὲν ἡ Ξανθικῆ ἀγορῆν, ἣν ἡ νεφέλας τῶν ἑορτῶν ἔσται.* Sed corruptus ille locus. Nam cur Xanthici mensis nomen bis commemorat? deinde, quoniam mensis die actum festum? Rejicio illud posterius *Ξανθικῆ*, à librario oscitante geminatum, & restituo *Ξανθικῆ μὲν ἡ ἀγορῆν*. Nempe ad diem VIII. Xanthici [quem Aprili fere respondere putant.] celebrari id festum solitum Hesiychius scripserat. De lustratione militum, quod subiungit, tunc peracta; eam ita describit Liu. 40, 6, 1. *For- te lustrandi exercitus venit tempus; cuius solenne est tale. Caput mediae canis praecifae & prior pars ad dextram cum extis, posterior ad leuam viae ponitur: inter hanc diuisam hostiam copiae armatae traducuntur, praeferruntur primo agmini arma insignia omnium ab vltima origine Macedoniae regum, deinde rex ipse cum liberis sequitur. proxima est regia cohors, custodesque corporis: postremum agmen Macedonum caetera multitudo claudit. Mos erat, lustrationis sacro peracto, exercitum decurrere; & diuisas bifariam duas acies concurrere ad simulacrum pugnae.* Et mox 40, 13, 3. *in*
Demetrij

Demetrii Oratione ad patrem Philippum. Quis dies? quo lustratus exercitus, quo inter diuisam victimam praelatis omnium qui vnquam fuere Macedoniae regum armis regis, duo soli tua tegentes latera, pater, praenecti sumus, & secutum est Macedonum agmen. De eadem lustratione, sed non adeo plene, Curtius &c. Raderus. De canibus simile quid refert Hist. del Cortes fol. 227. b. vbi de Pazucenis: s' contro per la via molte saette fite per la terra, & alla inirada della terra certi huomini che facenano quattro quarti un cane, & l'uno & l'altro era segno di guerra.

VLTIMO IN CAMPO) Partes illae praecisae vtrimque in vltimis campi illius, in quo lustrabatur exercitus, partibus ponebantur. *vltimo* ergo hic pro extremis campi partibus accipitur. Raderus. Ponebantur in dextro sinistroque latere, aut quasi margine, campi.

10, 9, 21. EIVS NOMINE ABVENTIS) *Rex nomine est quis saepe, vim alter obtinet, inquit senarius apud Gruterum, qui ex Tacito 6, 43, 4. subicit: Tunc Hiero pueritiam Tiridatis increpat: neque penes Arsacidem imperium, sed inane nomen apud imbellem externa mollitia, vim in Abdagestis domo. Consulatur Plin. orat. ad Traian. cap. 88. Raderus. Abuentis editi, pro abuentes, vt in Mss. fere semper scribi comperio: quod hoc loco monuisse, in similitum etiam patrocinium valere postulo.*

LOCI RELIGIONE) Nihil sacrum aut religiosum impiis & hostibus. Sic Virg. *Aen.* 2, 560. Pyrrhus Priamum - - altaria ad ipsa venemem Traxis &c. [Adde Xenophont. lib. 6. hist. Graec. de Mantineis in templum Dianae confugientibus: Appian. Mithrid. de Prussia.] Modeste & pie Alexander sup. 4, 4, 13. victoria in Tyriis vlus. De aris & asylis templorum statuarumque copiose Alexander Neapol. 3, 20. De confugijs Christianorum etiam iurisperiti. Alii tamen scriptores Iustin. Arrian. Diodor. Orof. negant interfectum, additque Diodorus 18, 3. Lydiae praetorem factum. Raderus. Alii quidem scriptores interfectum nec tradunt, nec negant: at Diodorus expresse affirmat sequenti statim capite: itemque Arrianus apud Photium.

10, 10, 1. IMPERIUM DIVIDI) Talem diuisionem regnorum perniciem esse docet Arnif. de Rep. 2, 2, 7. & Tholosan. lib. 25. Porro diuisio prouinciarum inter duces Alexandri plerisque memoratur, quorum consensum aut discrepantias, itemque deprauationes secundum literarum seriem, velocius intellectus ergo, vt vides subiecinus.

REX QUIDEM SVMMAM) Aridæus toti imperio cum regia potestate, siue nomine potius, praefectus est. Idem tradit Diodorus 18, 2. Appianus Syriacis. Dexippus apud Phot. Cod. 82. & Eusebium. Arrianus apud Photium Cod. 92. Excerpta Chronologica Latinobarbara. Cum autem vniuerso imperio, quod vtiq; Macedonum erat, praepositum hunc legisset idem, inferiore loco imaginatus est Macedoniae regnum, antiquis videlicet finibus tum ei traditum; totumque imperium quatuor in partes diuisum fuisse. Quod forte accepit ex D. Hieronymo, qui eundem errorem errauit ad Daniel. cap. 8. quem, vt solet, clausi oculis sequuntur alii.

Amyntas Nicolai F. vt conicio, Sogdianos accepit. Iustin. 13, 4, 23. ex nostra correctione, quam proponimus statim, vocabulo Archon. Hunc ergo intelligit etiam Curtius inter eos, de quibus ait: qui India, quiq; Baetris & Sogdianis &c. praerant &c. in iisdem imperijs relictis. Fuit enim hic Sogdianorum praetor. Vide sup. 8, 2, 14. & Baetrianorum, Arrian. 4, 3, 14.

Antigenes praeficitur Susis. Vide infra Susiana.

Antigonus Philippi F. cum Pamphylia & Lycia Phrygiam obtinere iussus. Curtius. Diodorus 18, 2. Appianus Syriacis. Arrian. lib. 1. & 9. apud Phot. qui Lycianas etiam nominat l. 9. vbi haec fors ei confirmatur. Dexippus Pamphylia & Cilicis vsque

Asander. vide *Cassander.*

Atropates Mediae maiori praeficitur. Orofius, cui *Atropatus* est. Iustino *Aeropates*. Diodoro *Ατροπης* mendose, vt animaduertit etiam Bongarsius. Fuerat autem iam olim Mediae praefectus ab Alexandro. Arrian. 4, 3, 18. qui eius filiam Perdicae despondit. Arrian. 7, 1, 19. Turpe mendum in Iustino & Orofio: *Mediae maiori Aeropates, minori fecer Perdicae praepositus*, tolle illud *minori*, & constabunt sibi omnia.

Axiarches. Vide *Oxyartes.*

Cassander Antipatri F. in *Cariam* mittitur. Curtius. Diodorus. Iustinus. Orofius. Arrianus lib. 1. apud Phot. nam libro 9. ibid. & in excerpto Dexippi vitiose scribitur *Asander*, vt aduertit And. Schottus. Balbutire mihi videtur etiam de *Caria* *Cassandro* tradita Latinobarbarus: *Phrygiam autem & illam magnam Caesaria Deandros tradidit*. Lyciam ad Hellepontum assignat ei Cedrenus. vel potius *Lyciam ac Hellep.* vt legendum sit *Αυκλος ηγη Εδ. νωδ' ο' ρ' υ.* vt quidem extat in Eusebianis. Iustinus de quo eius inducta mentio, stipatoribus regis satellitibus praeficit: quod forte postea factum, non suo loco retulit Iustinus. nam a patre equitum chiliarcha constitutus est. Arrian. lib. 9. demum eo mortuo Macedoniae regnum obtinuit. Quo forte intuitu Dexippus apud Euseb. *λόγῳ πατρί* patri collegam datum autumat.

Cleomenes additur Ptolemaeo qui prouinciam *Aegypti* assignatam illi traderet. Iustinus. Fuerat enim Cleomenes Alexandriae aedificandae praefectus, non quidem vt architectus (quo nomine non recte cum Dinocrate confunditur) sed vt satrapa, vel potius iuxta nostrum supra 4, 8, 5. *Africa vel Aegypti uehigalibus* praepositus: vbi quaedam de eo disputata. Iustinum obscure satis loquentem, cum modo dictis egregie explicat Dexippus: *Cleomenes ab Alexandra rege huic Saurapia (Aegyptiae) impositus, vti cariam Ptolemaeo praestare operam iussus est.* quod & Arrianus sumat. Quem postea occidit Ptolemaeus, Perdicae fauentem, vt refert Pausanias.

Clitus Lydiam accepit ab Antipatro. Arrian. lib. 9. Diodor. 18, 39. Qui non potest esse alius quam superbus ille apud Plutarch. de fort. Alex. 2, 12. de quo sup. ad 8, 1, 20. Quod & Iustin. 13, 6, 16. firmat: *Clito cura classis tradiunt.* Tunc enim victoriam illam naualem de qua Plutarchus, & Iustini prolog. XIV. obtinuerit. Vide Diodorum 18, 72.

Craterus Alexandri F. ex *Oresside* quae Macedoniae pars est. Arrian. Indic. 10, 11. Alexandri iussu in Europam proficiscebatur, *Antipatri loco Macedonibus, Thessalis Thracibusque praefuturus*, sup. 10, 4, 8. hoc interim mortuo, regiae pecuniae custos constitutus, Iustin. & cum Antipatro Macedoniae vicinaeque regna obtinere iubetur. Arrianus. Curatoris etiam officio, quaeque ad regiam pertinent tutelam, mandatis. Dexippus.

Eutarches vide *Oxyartes.*

Eumenes Hieronymi F. Cardianus Arrian. Ind. 3, 12. apud L. Ampel. vitiose *Carduenus*. Cappadociam cum *Paphlagonia* habuit, cum praepo *vi regionem eam usque ad Trapezonta defenderes, & bellum cum Ariarabae gereres* qui solus detrectabat imperium Macedonum: & Alexandro alibi occupato ius regni retinuerat. Curtius. sic enim legendum: *addita conuentione post defenderes, quam etiam ex Mss. restituit Liuius 28, 10, 3. Sigonius: Bruij ambobus, & vi cum Annibale bellum gereret.* Nam *Ariarabae* non *Arbate* legendum clare ostendunt Plutarch. Eumene cap. 5. Arrianus. Dexippus. Diodorus, lib. XXXI. Appian. in Mithridat. Ex quibus auctoribus haurire poteris, quae promissimus supra ad 3, 4, 1. Latinobarbarus: *Paphlagonia autem in Cappadocia Eumenum scriba memoratum praecordinauit regnare, vbi scriba non est ο' ο' γ' γ' α' φ' ι' δ' s, sed quarto casu ῥ' γ' α' μ' α' ρ' τ' α.* Iustinus eadem: sed adiuncta Eusebiana vnam Cappadociam largiuntur. quibus, vt solet, assentitur Cedrenus. *Cares etiam post adiecit Perdicae. Ly-*
lac

Laomedon Mitylenæus Syriam cum Phœnice Curtius. Diodor. Justin. Orof. Dexippus. Arrian. Inde pulsus postea à Ptolemæo. Diodor. 18, 43. Appianus Mithrid. Quamquam ei satrapiam suam iam confirmasse videretur Antipater, altera diuisione apud Arrian. lib. 9.

Leonnatus Euxi F. Pellæus Arrian. Ind. 3, 12. *Phrygiam* minorem Hellepontio adiunctam Curtius. Justin. Diodor. Arrian. Dexippus. Probus Eumene: *Præfecerat eum Perdiccas ei parti Asia, quæ inter Taurum montem iacet, atque Hellepontium.* Eusebiana. Pausanias Atticis. Appianus Syriacis. Latinobarb. *Pontionem* Leonæ dixit regnare. quod de Hellesp. accipe.

Lysimachus Agathoclis F. Pellæus Arrian. Ind. 3, 12. *Thraciam adpositasque Thraciæ Ponticas gentes* obtinere iussus. Curtius. Diodorus. Cedrenus. *τὸ ἐξ δεξιᾶς τοῦ ἡλίου ἢ τὸν ἕνα ἡμαρτίων, prouinciam quæ Pontum nauigantibus ad dextram iacet.* Dexippus apud Euseb. nam apud Photium *Thraciam & Cherronesum* adscriptas ait. *usque ad mare quod Salmydessium Ponti Euxini urbem attingit,* vt addit Arrianus.

Meleager Neopolemi F. Arrian. 3, 2, 24. secundum Curtium & Arrian. occisus est ante diuisionem factam quod veritati consonum arbitror: nec enim ante hunc occisum Perdiccas tantum potuisset. Non ergo miror de prouincia ei tradita dissentire scriptores, cum ei qui non amplius in rebus humanis exstabat, nulla fuerit assignata. Cedrenus ergo cum Eusebianis *Paphlagoniam* ei tribuit, Diodorus *Lydiam*, Latinobarbarus *Syriam* quæ *Cæle* dicitur, & *Phœnicem*.

Menander in Lydiam mittitur Curtius. Justin. Dexippus. Arrian. vel potius remittitur. Statim enim à pr. Alexander eum ibi satrapam constituerat. Arrian. 3, 1, 27. *Nearchus Androtimi F. Cruensis,* Arrian. Ind. 3, 12. *Lyciam & Pamphiliam* sortitur. Iustinus.

Neopolemus ex Eacidarum gente. Arrian. 2, 5, 11. *Carmaniam* præficitur. Dexippus. Verum dubito, num *Armenia* legi verius sit ex Plutarchi Eumene cap. 7. Quamquam ne de nomine quidem res satis certa. *Armenis* apud Iustinum emendatum *Tiepolemus* præficitur: qui tamen in Mss. legitur etiam *Nepolemus*. Apud Diodorum tamen & Arrian. lib. 9. *Carmaniam* præficitur *Tiepolemus*. De quo nomine infra.

Nicanor nominatur apud Iustinum. Cuius tamen Mss. magnopere turbant: ex quibus omnia potius elicias, quam *Nicanorem*. Immo *Siagnorem* quendam signare videntur, cui & 41, 5, 1. *Paribos* ait traditos. Ceterum *Nicanori* cuidam *Cappadociam*, in altera diuisione tribuit Antipater. Arrianus lib. 9. Diodor. 18, 39. Appian. de B. Mithrid. Est quidem *Nicanor* alius *Σιλύνα*, ὁ καὶ Νικάνωρ. διὰ τὸ ἀναβαίνειν εἰς Βαβυλῶνα, καὶ κατοικεῖν τῶν Βαβυλῶνων, Cedrenus: sed qui nihil huc pertinet.

Oropius partem *Sogdianæ* tenuit. Dexippus.

Oxyartes siue *Oxathres* Alexandri focer *Bactrianam*. Eusebiana. Cedrenus. *Paropamisadas*. Diodorus 19, 14. qui tamen & *Bactrianorum* regem facit. Latinobarbarus: *Super Paropamisadum autem Oxidarum ordinatum regnare.* Idem Dexippus. Arrianus. Iustinus, si legas; *Paropamisadas, fines Caucasi montis Oxyartes accepit.* quod & vidit ex Diodoro Bongarsius.

Perdiccas Orontis F. Macedo ex Orestidæ, Arrian. Ind. 3, 12. imperium diuidens suo arbitratu, Curtius. Arrianus. Appianus. Iustinus sibi sumit, vt cum rege esset, copiisque præfesset quæ regem sequebantur. hoc est, vt rex esset. Curtius. Vnde & *Macedonicum* ei regnum euenisse credidere Cedrenus & Ionandes Getic. c. 10. qui & *Atheniensem* principatum adiecit. Ob eam vero potestatem regni procuratorem faciunt Arrianus, & Diodorus. *Archistratigum* Latinobarbarus. *Phrygia maiori* præficit Dexippus apud

apud Eusebium: si tamen illud excerptum est Dexippi. nam apud Phot. Arriano consentit.

Peucestas Alexandri F. Miceus, Arrianus emendatus Indic. 3, 11. *Perfidis* sa-
trapa constitutus ab Alexandro, Arrian. 6, 5, 1. in ea prouincia remanet. Diodorus. Iu-
stin. emendatus. Latinobarbarus: *Perfidam totam Perco donauit*. Confirmauit ei po-
testatem eam Antipater etiam. Arrianus lib. 9.

Philippus praeficitur *Drangae*, Cedrenus. siue potius *Drangianae*, vt in Euse-
bianis, quae Cedrenus sequi videtur: Φίλιππος Δραγγιανός. Δραγγινὴ est Diodoro,
quae Cedreno Δραγγαίνα. de Drangis supra quoque dictum ad 8, 2, 17. Diodorus Philip-
po *Bactrianam & Sogdianam* tribuit. quem minorem facit Latinobarbarus: *Togdian-*
niam (Sogdianam intelligit) *Philippo minori dedit dominare*. Cui consentit & Dexippus.
& Iustinus, si legas: *Sogdianos Philippus, Stagnor Parthos, Hyrcanos Phratasenes &c.*
Quae quidem lectio conciliaret auctorem non magis aliis, quam sibi metipsum. si tamen
malis ita iungere *Parthos Philippus*, intelligere poteris de posteriori diuisione apud Ar-
rian. l. 9.

Philo accipit *Illyrior*, Iustinus. Orosius. *Mediam* dant Cedren. & Eusebiana.
Sed pro Φίλων ibi scribendum Πείρων, reliqui auctores conuincunt. Philonis istius
idem non meminerunt; vt vix solum inter Alexandri duces locum tueri possit, qui
vnius Iustini, eiusque ipsius dubia adhuc lectione nititur.

Philotas obtinet *Phrygiam ad Hellespontum* primo, Diodor. 18, 12. deinde *Cilic-*
iam, Curtius. Arrian. Diodorus. Dexippus. Iustin. Orosius. Latinobarbarus: *Ciliciam*
autem & Isauria, & omnia circuitu eius Philone orauit. Sed prouincia ei haud mul-
to post adimitur. Iustin. 13, 6, 16. ob amicitiam Antigonis, vt conicio ex Diodoro 18,
62. *Ciliciae* autem imponitur

Philoxenus, Iustin. ibid. Is opinor qui sub Alexandro orae maritimae praefectus fuerat. Plutarch. cap. 37. Prouinciam ei confirmat Antipater apud Arrian. l. 9.

Phrataphernes sub Dario quoque praetor *Hyrcanorum* fuerat, Arrian. 3, 2, 7.
dedit se Alexandro apud nostrum 6, 4, 23. a quo in prouinciam restituitur, 8, 3, 17. vbi
pro *Mardos cum Tapuris*, videtur legendum *Parthos*, ex dicto Arriani loco, & Cedre-
no; qui ait in hac prouinciarum diuisione obuuisse ei *Parthiam & Hyrcaniam*: cer-
tum autem est relictum tantum in imperio quod antea habuerat, non nouum ipsi adie-
ctum aut datum. Idque confirmant Diodor. & Eusebiana. *Hyrcaniam* tantum assi-
gnat Iustinus cum Dexippo, in quo corrupte *Partho Phrygias* scribitur.

Pithon Agenoris F. quod nomen etiam saepe scribitur *Python*, de quo Latino-
barbarus: *India autem, quae dicitur sub Indo, & usque Hydaspem, fluiuium extendens, Py-*
thonae dominare praecipit. Quae intelligas ex Dexippo: *Pithon* quidam (nempe Ageno-
ris, nam de Cratae filio supra dixerat) *horum (Pori & Taxilis) finitimus imperauit, exce-*
ptis Parapamisadis. Iustinus. Orosius: *In colonias in Indis conditas Pithon Agenoris F.*
mittitur. quo Iustini loco eum cum altero Pithone confundunt. Huius etiam sortem ra-
tam habuit Antipater. Arrian. lib. 9. *Indorum ea ora, quae Parapamisadis adiacet, Pi-*
thoni Agenoris F. tributa. Nam ab ipso Alexandro acceperat. Arrian. 6, 3, 9.

Pithon Cratae vel Cratae F. Alcomeneus, Arrian. Indic. 3, 11. qui tamen *Eor-*
densis facit 6, 5, 9. *Parthum* Diodorus 19, 14. sed *Parthinum* scribi poterat rectius:
cuius nationis meminit Appian. pr. Illyric. & quos citat Reinecc. in Regno Illyr.
Mediam obtinere iussus. Curtius. Diodorus. Dexippus. Arrianus utroque loco. Con-
tra quos parum valet auctoritas Cedreni, & Eusebianorum, qui *Phrygiam & Lydiam*
ei dant; aut Latinobarbari, qui *Syriam usque Mesopotamiam* videtur assignare.

Porus regnum suum retinuit. Iustinus. Orosius implicite. Dexippus expresse.
Ratio-

Rationem aperit Arrianus lib. 9. De proximis deinde satrapiis ea quæ ad Indum flumen est, & Patala urbs, quæ in illa India est maxima, Poro regi cesserit: at quæ ad Hydaspem flumen pertinet, Taxile item Indo, attribuitur. quando non facile esset ipsos dimouere, qui ab Alexandro ipso in imperio constituti, magnam satis potentiam nacti essent. Quod etiam de ceteris prouinciarum prætoribus intellige: quibus fere vides prætinuum ius esse relictum. Adde Diodor. 18, 39.

Ptolemaus Lagi F. Eordensis. Arrianus 6, 5, 9. Satrapes Ægypti & Africa gentium, quæ in diuisione erant. Curtius, ubi pro Satrapes lego Satrapiam, sustinetur enim hic sensus à proxime præcedenti verbo obtineret. Ceterum idem fere dicunt Cedrenus, Eusebiana, Iustinus, Orosius, Constantinus Manasses, Diodorus, Dexippus, & Arrianus vtrisque locis. Latinobarbarus: Ægyptium autem, & quæ circa eum, usque superiorem Lybiam Philippo, qui vocabatur Ptolemaus, donauit. quod etiam aliquanto inferius repetit. Fuerit Græce. Πτολεμαῖος τῷ Λεγμένῳ Φιλίππου, Ptolemao qui Philippi filius dicebatur. Quipper regis eius filium habitum sup. ad 9, 8, 23. ostensum est. Huius quoque sortem ratam habuit Antipater, cum etiam si voluisset, non potuisset extorquere homini præpotenti. Diodor. 18, 39. & Arrian. lib. 9.

Syriacus in Iustini exemplaribus editur: sed corruptus est locus; nec quicquam opinor inter istos Alexandri duces hoc nomine reperitur.

Seleucus Antiochi F. Iustin. 15, 4, 3. Syria & Babylone potitur, Cedrenus, Eusebiana, Dexipp. Latinob. Appianus. quod quidem Arrianus & Diod. 18, 3, 9. docent in posteriori diuisione demum accidisse: licet priori tribuat L. Ampelius. & sane à Perdicca Babylonios Archon acceperat, vt supra ostensum. At in hac distributione præficitur equitatu amicorum (sic enim sup. ad 6, 9, 21. τῶν ἰππαστῶν τῶν ἰταίων reddidimus) quem prius Hephæstion, exinde Perdiccas habuerat. quod erat munus summæ dignitatis. Ἡγεμῶν τῆς ἰππῆς τῆς ἰταϊκῆς vocatur ab Appiano. Diodorus, de qua re Dexippum & Arrianum vide. Ideoque summum castrorum tribunatum interpretatus est Iustinus. Postea à Babylonia incipiens tenuit regna Persidis, imperiumque suum auxit mirum in modum, Marcellin. 14, 26. vt pluribus imperitaret gentibus, quam post Alexandrum quisquam vnus. Appianus Syriacis.

Sibyrius, Diodoro 19, 14. Sibyrius, nanciscitur Arachosiam & Gedrosiam, Diodor. Dexippus, Iustinus. Latinobarb. Arachusia autem & Cedrusia Sibartam ordinauit regnare. Firmavit & huic imperium suum Antipater. Arrianus lib. 9. Ei Antigonus tradidit Eumenis proditores Argyraspidas. Plutarch. Eum. cap. 34. Sic enim ibi legendum pro *Ibyrio* monuit Bongarsius ad Iustin. hoc loco. Hic autem etiam ab ipso Alexandro præfectus iis regionibus fuerat. Curtius 9, 10, 20.

Stagnor vide in Nicanor.

Stasander Cyprius consequitur Ariam & Dranginam ab Antipatro. Diod. 19, 14. Arrian. quam prius habuerat.

Stafanos Solius ex eadem insula, Diodorus, Dexippus, Iustinus. qui postea ab Antipatro Bactrianam & Sogdianam accepit. Arrianus, Diodorus. pro Ariana nobis Arabiam obtrudit Latinobarbarus: Arabiam autem totam Stafanoro donauit.

Taxiles itidem regnum suum retinuit, vt Porus.

Tropolemus Pytophanis F. Carmaniam Alexandro largiente tenuit. Arrianus 6, 5, 1. Quapropter nequicquam Persidem ei tribuit Cedren. qui & vitiose Tripolemium vocat, Eusebiana sequutus. Carmaniam enim ei à Perdicca quoque tributam constat ex Diodoro. Latinobarbarus etiam Germaniam hoc est Carmaniam Tripolemo adjudicat, Dexippus Neoptolemo: sed vtrouique corruptum esse nomen, certum est ex supra dictis & ætem Arriani apud Phot. lib. 9. & Diodor. 18, 39. ubi firmatam ei ab Antipatro hanc prouinciam

uinciam legimus. Apud eundem tamen Diodorum 19, 14. *Polemon* appellatur. Huius autem *Plepolemi* prouinciam *Carmaniam*, ab *Armenia Neopolemi* vix certo distinguas, adeo & hominum illorum & locorum nomina, per vicinitatem soni mutue corruptioni sunt opportuna.

Habes nomina procerum, in quos prægrandis imperii membra distributa sunt. Ad pleniorum autem tam magnæ rei intellectum, ipsas etiam prouincias, quibusque traditæ fuerint, eadem serie percurramus. Quod quanquam tædii nonnihil & laboris plurimum habeat (nam de temporis penuria diu queri eius est, qui possit perdere) tamen utilitatis facilitatisque causa, quam ipse æstimare poteris, lubenti animo suscipimus. Notandum autem plurimam istarum prouinciarum partem breui in pauca regna cecisse: *Macedoniæ Antipatri*, *Asiæ Antigoni*, *Ægypti Ptolemæi*, *Syriæ Seleuci*, *Thraciæ Lyfimachi*, & *Indiæ Sandrococti*. qui ceteros commilitones suos potentia vitæque multum supergressi feruntur. Igitur

Ægyptus ab *Alexandro* pluribus præsidibus credita, *Curtius* 4, 8, 4. post mortem eius tota traditur *Ptolemæo*, cuius posterius ad *Augustum* vsque ibi regnauere.

Africa etiam, quoad perdomita erat, eidem *Ptolemæo* tribuitur. Ex cuius familia *Ptolem.* cognomento *Apion*, *Cyrenarum* regnum, quod habebat, in pop. Romanum testamento transtulit. *Iustinus* 39, 5, 2.

Agriani nullo *Cratere* & *Antipatro* parere, post mortem *Crateri* cum ceteris *Macedonici* regni accessionibus, in vnus *Antipatri* arbitrium concedunt.

Arabia quatenus perdomita fuerat, *Ptolemæo* assignatur. Maiorem tamen eius partem *Seleucus* tenuit, *Appiano* teste.

Arachosia diu sub *Sibyrtio* fuit. postea accessit etiam imperio *Seleuci*.

Arbelitis regio apud *Diodor.* 18, 39. & *Arrian.* lib. 9. *Amphimacho* traditur, mox cum vicinis regionibus in *Seleuci* potestatem concedit.

Aria *Stasanori* primum à *Perdicca*; deinde ab *Antipatro Stasandro* subicitur. Inter vtramque diuisionem biennio minus interfuit.

Armeniam *Plepolemo* obuuisse *Iustinus* videtur tradere, siue potius *Neopolemo*, vt in eo nomine diluissimum est nobis. Postea & ipsa concessit in *Seleuci* ditonem. *Appianus*.

Asia quæ minor dicitur *Antigono* fere tota diu paruit, cuius immonus & curator factus fuerat. *Appian.* sed &

Assyria aliquamdiu. Quapropter in prima diuisione eam illi obuuisse credidit auctor anonymus apud *Eusebium*.

Babyloniam prius *Archon* habuisse videtur: mox *Seleucus*, qui etiam inuafam *Antigono* egregie recuperauit. *Appianus*.

Bactriana vterior, vt *Iustinus* ait priores præfectos retinuit. quod *Curtius* & *Arrianus* confirmant. Inter quos eminebat *Oxathres*, vel *Oxyaries*, *Alexandri* focer, qui & rex *Bactriorum* vocatur à nonnullis. Ergo de citiore videtur intelligendum, cui à *Macedonibus* siue *Philippus* siue *Amyntas*, & mox *Stasanor* impositus legitur. Totam postea possedisse fertur *Seleucus*.

Cappadocia Eumeni data est vel potius dicta, nam tum in hostium erat potestate. *Probus*. *Ariarathis* nimirum. Quo interfecto, cum etiam *Eumenes* hostis à *Macedonibus* appellatus esset, ademptæ prouinciæ *Nicanor* quidam præficitur. Postremo *Seleucus* obtinuit.

Caria data *Cassandro* *Diodor.* 18, 3. mox *Eumeni*. *Iustin.* 13, 6, 14. cui illam cum vita extorsit *Antigonus*.

Carmaniam commissa *Plepolemo*, videtur mox *Seleuci* imperio accessisse.

Ger-

Cherroneus Thracia *Lysimacho* paruit. *Dexippus*. *Arrianus*.
Cilicia amplissima regio in partes diuisa fuisse videtur. quarum eam quæ ad
 Phrygiam pertinet, *Antigonus* obtinuerit. nisi tamen error est in *Dexippi* aliorumque
 scriptura, vt supra monui. Verius ergo dicemus totam *Philota* primum, mox *Phi-*
loxo fuisse traditam. Ad postremum *Seleucus* ea potitus est.

Drangiana secundum aliquos *Philippo* obuenerit. potiores pluresque *Stasanori*,
 qui *Scatanor* est Iustino, tribuunt. Altera diuisione *Stasandro* fuit commissa.

Epirus cum Macedonia adhæsit *Antipatro*.

Gedrosiam *Sibyrius* habuit.

Graciam *Antipater*: dein *Polyperchon*. Iustinus 13, 6, 9. à quo translata in
Cassandrum filium, effecit, vt ab initio ei tradita videretur *Dexippo* apud Euseb. & *La-*
tinobarbaro.

Hyrcania *Phratapherni* mansit. quo pulso aut mortuo adicitur imperio *Se-*
leuci. *Latinobarbarus* *Antigono* frustra tribuit.

Illyrii *Philoni* cuidam apud Iustin. tradi videntur, verum vitiosa est lectio.
 Cum Macedonia mansisset penes *Antipatrum*, haudquaquam ambigitur.

India maior pars sub *Taxile* & *Poro* mansit; adiectis etiam aliis quæ prius
 non possederant. Certe *Pishon* *Agenoris* F. *Parapamisadis* propinqua tenuit. hoc est co-
 lonias in *Indis* conditas vt Iustinus explicat: *νεγριτικὸς Ἰνδίας* ('Αλιξάνδρῃς) *Strabo* lib. 15.
 vocat: aitque à *Seleuco* postea traditas esse *Sandrocosto*, qui sub ea tempora amplissi-
 mam *India* regionem possidebat. Iustia. 15, 4. *Appianus*. *Sandrocostum* vocat *Arria-*
nus 5, 15, 25.

Isanria *Latinobarbari* calculo *Philota* tribuitur, cum *Cilicia*. nec abhorret à
 vero vicinia locorum.

Lycania *Antigono* data. *Arrian*. lib. 9. vnaque vicina *Lycia*. quam frustra *Cas-*
sandro, *Cedrenus* & *Eusebiana*; *Ngarcho*, Iustinus asserunt. Eam *Antigono* extorque-
 cupiens *Perdiccas*, *Eumeni* demandauit. Sed ille præualuit.

Lydiam *Menandro* tribuunt plures: *Melagro* *Diodorus*; *Pishoni* *Eusebiana*
 & *Cedrenus*. Cessit in ditionem *Antigoni*, cecit *Clito*, quem *Antipater* præfecerat.
Diodor. 18, 52.

Macedonia demandatur *Cratero* & *Antipatro* penes quem post mortem illius
 manet, & in *Cassandrum* transmittitur. cui ea de causa obuuisse dicitur apud *Dexip-*
pum *Eusebii*, & *Appianum*. *Cedrenus*, qui *Perdicca*, & *Latinobarbarus*, qui *Aridæo*
 tribuunt; non terram *Macedonia*, sed imperii arbitrium intellexere.

Mediam *Atropates* regebat *Alexandri* auctoritate, & mox affinitate *Perdicca*,
 supra proprias vires, validus. Ideo quamuis *Pishon* *Media* præficeretur, ipse tamen
 permissu *Macedonum*, dein etiam inuitis ipsis portionem eius tenuit, quæ ab ipso vo-
 cata fuit *Atropatia*. *Strabo* lib. 11. Cetera *Seleucus* postea occupauit, occiso *Antigoni* *Sa-*
trapa *Nicatoris*, secundum *Appianum*.

Mesopotamia post *Arcestatum* & *Amphimachum* *Satrapam* accipit *Blitorem* im-
 ponente *Antigono*. Ad postremum *Seleuco* subicitur.

Palastina in *Eusebianis* *Antigono* tribuitur. At ex *Iosepho* aliisque constat
Ptolemaeo paruisse, cum vicina *Syria* parte. Eius tamen præsidia eiecerat *Antigonus*.
Appian. diuque inter eos, postea etiam inter *Seleucidas* *Syria* reges, & *Ptolemaeos* *Æ-*
gypti, de eius possessione pugnatum est.

Pamphylia *Antigono* data, retentaque contra *Eumenem*. Iustia. 13, 6.

Paphlagonia cum *Cappadocia* eisdem dominis habuit.

Parapamisada commissi *Oxyarta*, cui videntur à *Sandrocosto* fuisse erepti.

Parthia

Parthia Phratapherni tradita erat: mox Philippo, vel secundum Iustin. Siganori mandata; tandem accessit Seleuco.

Patala traduntur Poro. Arrian. lib. 9.

Perfidem Tripalemo quidam (Tlepolemium videntur velle) potiores Peneſtae tribuunt. Postea cum omnibus circa regnis Seleuco paruit.

Phonice cum Syria & forte Palaestina Laomedonti obuinit. vide Syria.

Phrygiam maiorem accepit Antigonus; quæ ad Hellespontum pertinet, Leonnatus. Sunt qui Pythoni, Cassandro, Perdicæ, Philota tribuant, quos falli puto. Eumeni Perdicæ postea adiecerat; sed obtinuit validior Antigonus: cum interim Leonnatus occubuisset.

Ponius haud dubie maiori ex parte Lysimacho obtigit, pro quo Antipatrum, aut Leonnatum falso videntur substituit. Eumenes tamen etiam partem eius accepit, confinia vtriusque ex Curtio, Dexippo, Arriano colligere poteris.

Sogdiana Philippo prius, vel Anymæ: dein Stasiori data fuit. At Dexippus Oropium præficit, ignoratum aliis. Ad vltimum Seleucus possedit.

Sustana post Perdicæ finem, in præmium nauatæ operæ Antigeni traditur, Argyraspidarum duci, ab Antipatro. Arrian. lib. 9. pro quo, vitio manifesto, apud Diodorum 18, 39. legitur Antigonus. cui geminum mendum sup. quoque in Curtio 8, 14, 15. sustulimus. De ista satrapia Antigenis, ipse Diod. 18, 62. Pellenæum fuisse colligas ex Plutarcho de fort. Alex. 2, 15. & 16. nisi forte legendum ibi Πισσαῖα. Eiusdem, puto, mentionem facit idem Auctor in Alex. cap. CXX.

Syria Laomedonti fuerat tradita; quem Ptolemaeus expulit: vicissim pulsus ab Antigono. postea Seleucus totam obtinuit, cui ea caussa statim adiudicatam putabant Dexippus Eusebianus, cum Cedreno. inter Pithonem & Meleagrum, nescio quo auctore, partitur eam Latinobarbarus.

Tapyri amissis satrapis suis, cum Parthis & Hyrcanis accesserunt Seleuco. Apianus.

Thrace quidem Lysimacho obuenerat, qui & magnam eius partem obtinuit: superabant tamen adhuc nationes regesque liberi, à quorum Scutha, ipse captus fuit. Plut. apophth. c. 49. non enim interfectus, ut Arrianus videbatur scribere. cum enim ipse postea multam eius mentionem faciat; apparet τὸ ἀργέστην accipiendum, ut debellatus intelligatur, non etiam ut occisus.

Triballi cum Macedonia paruerunt Antipatro. Sed hæc hæc tenus.

10, 10, 4. *DECRETVM EST VT*) Hæc verba superflua videntur,

10, 10, 5. *TESTAMENTO*) Vide sup. ad 10, 5, 4.

10, 10, 8. *EXPEDITIVS AVGERE*) Sen. epist. 101, 2. ex P. Syro,

Facilius crescis dignitas, quam incipit. Vide Flor. 2, 2, 2.

10, 10, 9. *SEPTIMVS DIES*) Ælian. hist. var. 12, 64, 2. *triginta diebus inhumatum iacuisse* narrat. Fieri potest, ut neuter fallat. Raderus, qui mox subicit de corpore in Ægyptum aucto, quasi sentiret Ælianum triginta dies computasse à morte Alexandri, donec Alexandria humaretur: sed ex Diod. 18, 28. patet biennium extractum fuisse, antequam id fieret. Luctum ea super re Olympiadis exponit Ælian. hist. var. 13, 30. Apud Lucianum in Dial. mort. ait Diogeni: *Euiannum in Babylone iaceo tertium iam diem: porro Ptolemaeus ille satelles meus, si quando detur ocium ab his rerum tumultibus qui nunc instant, pollicetur in Ægyptum deportaturum me.*

10, 10, 10. *MESOPOTAMIÆ ÆSTVS*) Vid. Strabo lib. 16. Plut. Alex. c. 66. Ammian. 18, 17. *Vbi solis radiis exarserit tempus, in regionibus æstu am-
buis.*

PLE-

PLERAQUE ANIMALIA) An rectius plerumque?

10, 10, 12. **NPLLA TABE**)

Contra Lucianus in dial. Philippi & Alexandri, facit istius cadaver porrectum iacere, turgidum sane, & iuxta aliorum corporum morem contactu suo omnia labefaciens. Pro Curtio tamen, & qui alii cum eo sentiunt, sit; quod constat eximia corporis temperie fuisse præditum eum hominem, ut ex eius ore ac membris omnibus fragrantia mire sua vis defluerit, auctore Zonara, ex Plutarchi Sympos. 1. 6. ita ut tunica fragrantia replerentur aromatum odorem emulante. Credibile tamen est, non ita plane neglectum iacuisse, præsertim in tanto æstu, id enim contra omnem morem atque rationem fuisset factum: nec impedire poterant istæ turbæ, quin saltem ad durationem melle perfunderetur. quod etiam ita gestum non absurde propugnes adiuvante Statio Sylu. 3. 2, 117.

Duc & ad Amathios manes, ubi belliger urbis

Conditor Hybleo perfusus nectare durat.

Fabulam autem illam fuisse sparsam verisimile est, ad eximendam opinionem de veneno regi dato. Vide Gregorii Hortii problema, an cadaver humanum, aliquot septimanis incorruptum nullo artificio accedente durare possit.

10, 10, 13. **ÆGYPTI CHALDÆIQUE**)

Morem Ægyptiorum hunc purgandi cadavera, & odoribus imbuendi, exponit diserete Herodot. 2, 86. Scripsit & Lucianus de hoc more *ἡδὲ πίνδης, de luctu*. Vsi sunt veteres in condiendis corporibus mortuorum sale, nitro, cedro, asphalto, melle, cera, myrrha, balsamo, gypso, calce. Caput octauum Io. Kirchmanni lib. 1. de funer. Rom. consule. Alexandrum quoque Neap. 3, 7. & Tiraquellum. Grestferum de funebri Christianorum ritu. Raderus. *Ἐνεπίκουρος* reddiderunt LXX. Genes. cap. 1. in quo opere maxime Ægyptiorum cura præcellit, ait Augustin. fin. lib. 1. locut. de Genesi.

ATTRECTARE EVM)

Quid si legas deum? comparat enim quodammodo hic mortales cum diis. Raderus. Idem mihi videbatur, eadem antithesis in Iustino 2, 12, 10. *quam nulle sint mortalium adversus deos vires*. & quod illi ius fasque esse precantur eodem tendit, quo Vitellii adulatio apud Dionem lib. 59. qui interrogatus à Caio, num se vidisset cum Luna congressi, respondet, *ὁμῶν τοῖς θεοῖς, δέωρον, μόνος ἀπὸ πάντων ὁρᾷ ἴξιν*. Solis vobis diis, domine, fas est inuicem videre & conspici. sic ergo & attrectare.

REPLETVM ODORIBVS SOLIVM)

Ita sunt hæc iungenda. Diodor. 18, 26. *cadaveri locus mallei ductura ita fabricatus erat, ut probe quadraret, quem usque ad medium aromatis, quæ & fragrantiam & durationem cadaveri præberent, refererant*. Supra capulum &c. pergit exponere quod dicit Curtius, *capiti adiecta forma eius insignia*. Aureum autem fuit hoc solum, ex more Persarum de quo Briffonius. Sic apud Florum. 4, 11, 11. *Cleopatra in diserto odoribus solio, iuxta suum se collocavit Antonium*. quo loco etiam de hoc Curtiano diximus. Ceterum aureum istud solum diu postea sublegit Ptolemæus Cocces, aut *Coccyx* (si recte Strabonem lib. 17. emendavi in prologis Trogi) substituto vitreo. Apud Eustath. in Dionysii vers. 254. idem narratur verbis Strabonis.

10, 10, 14. **VENENO PLERIQUE**)

Ex quibus hodie supersunt Iustin. 12, 14, 6. Ouid. in Ibin. v. 297. Suidas. Plin. 30, 16, 4. Vitruvius 8, 3. nonnulli apud Diodor. 17, 118. Plutarch. c. 129. Tacit. 2, 73, 2. Arrian. 7, 5, 14. Bassianus Caracalla apud Dionem. Iornandes de reb. Get. c. 10. Ælian. hist. an. 5, 29, 7. Oros. 3, 20. Plutarch. de invidia c. 5. Constantinus Manasses. Dio Chrystost. de fortuna orat. 64. ex emendatione Casauboni. Pausanias in Arcadicis dubitat an veneno ex Stygis fonte perierit. Alii morbo ex vinolentia contracto decessisse tradunt, ut Ephippus apud

Bbbb

Athe-

Atheniense 10, 9. Probus de regibus. Plutarch. c. 129. Euseb. de vita Constant. 1, 3. Alian. hist. var. 3, 23. Solin. cap. 15. Zonaras. Liv. 8, 3, 7. Arrian. 7, 5, 14. Sen. epist. 83, 32. Nam Statius Sylu. 4, 6, 72. utram opinionem sequatur his verbis;

Cum traheret letale merum

in incerto est. L. Ampelius non immerito dubitat, *vinolentia* Alexander, an *veneno* perierit. Contra opinionem de veneno stygis militat, quod diu postea cadauer incorruptum mansit, etiam ab Augusto inspectum, ut Sueton. scribit. Sed id fieri non potuisset, si stygis aqua septica fuisset extinctus. Vide Scabig. Exerc. ad Cardan. 141, 2.

IOLIAM) Idem reperies apud Plutarch. c. 129. & in Hyperide c. 4. Arrian. 7, 5, 14. Iustin. 12, 14, 6. Orol. 3, 20. Vitruvium 8, 3. Qui omnes egregie confirmant emendationem Casauboni in Dionis orat. 64. legentis, *ὅτι τὸ Ἀλιζανδρον (ἀλλοκρινεῖ) ἰόλας καὶ κούλιξ*, pro *δὲ λῶ καὶ κούλιξ*. Tamen à Cassandro poculum illud traditum significant Val. Max. 1, 7, 2. ext. & Suidas. Diodor. 17, 118. filium Antipatri poculum regi tradidisse scribit: nomen haud adjicit.

ANTIPATRYM) Dio Chryf. dicto loco ait de occidendo eo delibasse Alexandrum. cuius apophthegma relatum est sup. ad 10, 4, 9.

10, 10, 16. *IN MACEDONIA GIGNITVR*) Imo in Arcadia. Locum huic Curtii diligentissime explicat Nicol. Loënsis epiphill. 3, 10. Item Leopard. emendat. 4, 8. Vide & Iustin. 12, 14, 7. d. Adde Tzetzem in Lycophronis Alexandram, Virgil. Æneid. 7. Didymum Homeri interpretem Iliad. 19. Vibium Sequentium citatos a Philandro ad Vitruvium 8, 3. Item Tertull. c. 50. de anima.

VNGVLAM IPMENTI) De hac re vide modo citatos. Hecmodoto noto, Aristotelem inuidia grauari, quasi ipse Antipatro consilium id dederit, venenique eius naturam detexerit. Sane & Alexandrum ab eo alienum fuisse, & ab Alexandro ipsum, constare potest ex Plutarch. c. 98. item de sui laude cap. 19. & de profect. virtut. sent. c. 10. Ergo Plin. 30, 16, 4. *Vngulas tantum mulierum reperias; neque aliam vllam materiam que non peraderetur à veneno Stygis aqua, cum id dandum Alexandro Magno Antipater mitteret, memoria dignum est, magis Aristotelis infamia excogitatum.* Adde Plutarch. c. 129. Arrian. 7, 5, 14. Diodor. 17, 118. Quod quidem utcumque traditum, in seclum Aristotelis post multa secula acerbe vindicauit Bassianus Caracalla apud Dionem.

DVNTAXAT PATIENS) Sequebatur esse constat: quod merito, ut manifestam repetitionem priorum, cum Acidalio expungimus.

10, 10, 19. *INTERFECTIS OMNIBVS*) Cassander Antipatri interfecit Olympiadem Alexandri matrem, Diodor. 19, 61. Iustin. 14, 6, 11. Eusebius. Pausan. in Atticis. Alexandrum eius ex Roxane filium, cum ipsa matre, Diodor. 19, 104. Eusebius. Herculem alterum eius filium, Pausan. in Bœoticis. Ergo Iustin. 16, 2, 5. ait *Cassandri domum Alexandro M. stirpis extinctæ penas luisse.* Ex Radcro. Adde Reinccium in Regno Maced. Iosippum Hebr. à pr. Iustin. 15, 2, 3. 16, 1, 15. 16, 2, 5.

10, 10, 20. *CORPVS EIVS*) Pompa qua translatum fuit exacte describitur à Diodoro 18, 26.

A PTOLEMÆO) Alian. hist. var. 12, 64. elegantem fabulam narrat: eum diu iacuisset infepultus Alexander, Aristandrum vatem rem exprobrasse ducibus, adiecto felicem fore, qui corpus Alexandri in sua prouincia haberet. Quo inductum Ptolemæum id clam auexisse, decepto etiam Perdica, qui persecutus eum fuerat. legendum enim Πτολεμαῖος τὸ σῶμα ἐξέκλιψεν, non, ut vulgo, ἐξέκλιψεν.

MEMPHIM) Pausanias Atticis: Ptolemæus is Macedonibus, quibus negotium daturum erat ut Alexandri cadauer Ægas repositarem, ut sibi illud traderem persuasit.

fit, acceptumque Macedonico ritu in Memphi condidit. Adde Diodor. 18, 29. Arrian, apud Phouium.

ALEXANDRIAM) Secus quam voluit Alexander apud Instin. 13, 4, 6: quæ verba reperiuntur sup. 10, 5, 4. Vide notas Amantissimi Soceri ad Sueton. Aug. 18, 1. *Conditorium & corpus Magni Alexandri, cum prolatum e penetrati subiecisset oculis, (Augustus) corona aurea imposita, ac floribus aspersis veneratus est.* de eo Lucan. 2, 694. *Cum tibi sacrato Macedon seruetur in antro* in apostrophe ad Ptolemaum: & 9, 154.

adyisq; resectum
Corpus Alexandri pigra Marcotide mergam.
 quod in dolorem saculi, inuidiamque fortuna, in conditorio seruari, eleganter ait Plin. 37, 2, 6.

NOMINI HONOR HABETVR) Varins atque multiplex, præfertim gesta eius extollendo. de qua re Iulianus orat. 1. haud inepte iudicasse videtur, omnia illa, & responsa, aut per vitium obiectas species de Alexandro vulgata, à poetica licentia non multum recedere. Ceterum quantus eius memoriæ sit honor habitus ex subiectis passim cognosces. *Dicuntur iuuari in omni actu suo, qui Alexandrum expressum vel auro gestitant, vel argento.* idque Macrianorum familiam obseruasse tradit Pollio in Queto ex XXX. Tyrannis. Eius effigie Augustus signauit. Sueton. Aug. 50, 1. Idem eius sepulchrum curiose inspexit; corpusque honore affecit: vt paulo supra dictum. *Magnus est cognominatus, quod cognomen externorum nulli verius iustisq; conuigit, iudicio Sabellici exemplor. 6, 3.* Creditus est in somnis apparere, & quæ agenda essent præcipere. quam famam commento suo firmavit Eumenes, de quo sup. ad 10, 6, 4. & apud Plutarch. c. 11. de alio insomnio. item Antiochus Soter, qui cum Gallis pugnaturus, militibus hoc somnio audaciam fecit, Alexandrum addituisse sibi, vtque cesseram daret *ἐπαύριον* iussisse, ita victoria potiturum. Tam æra Alexandri in *Orientis partibus* obseruata, haud leuis honor est. alios nec minores his, &

multis modis plures, quos collegeramus, *in commodius*
tempus differimus. vid. Ind. honorare.

Ματαιότης ματαιότητος, τὰ πάντα
ματαιότης.

VNUM EST NECESSARIUM,

